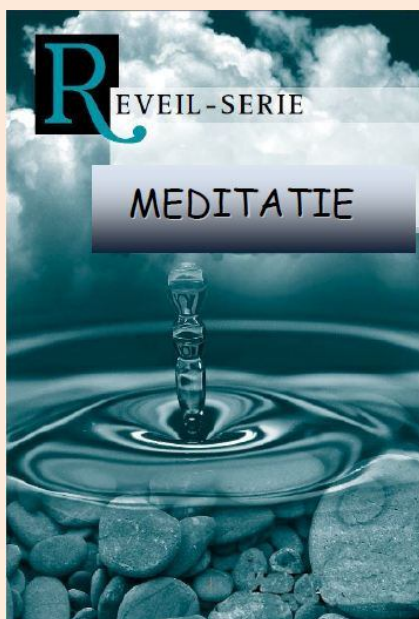

Inhoudsopgave

Een woord van Dr. H.F. Kohlbrügge

Navigeren klik op de bladzijde

1	Inhoudsopgave
2	Biografie Dr. H.F. Kohlbrügge
3	Reveilserie no 420 Alles maakt God nieuw - Openb 21:5-7
12	Reveilserie no 443 Christus heeft de dood overwonnen - Openb. 1:18
23	Reveilserie no 453 Met Christus sterven en leven - Rom. 6:7-12
33	Reveilserie no 469 Vrijgesproken om niet - Rom. 3:24
42	Reveilserie no 477 God heeft macht over alle plagen - Openb.. 16:9m
48	Reveilserie no 479 Geloof in de Heere Jezus Christus - Hand. 16:30-31

Een woord van: "Dr. H.F. Kohlbrügge" is een uitgave van de Stichting "Smytegeltfonds" uit de reveilserie

De vormgeving is verzorgd door Pieter Kuiper (the Netherlands)

Copyright transcript berust bij de Stichting "Smytegeltfonds"

<http://www.imansejati.net>

<http://www.reveilserie.nl>

Reveilserie Dr. H.F. Kohlbrügge

Hermann Friedrich Kohlbrügge werd in Amsterdam geboren op 15 augustus 1803. Al vroeg had hij de begeerte om predikant te worden, maar van studie kon voorlopig niets komen, omdat hij moest meewerken in de zeepziederij van zijn vader Hermann Gerhard Kohlbrügge. Zij behoorden tot de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente. Later doorliep hij vlot de Latijnse School en het Atheneum te Amsterdam, waarna hij aan de Universiteit aldaar theologie ging studeren en oosterse talen. In 1826 werd hij proponent en hulpprediker van de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente in Amsterdam. De rechtzinnige meerderheid van de gemeente stemde hartelijk met zijn prediking in, maar de notabelen niet. Het leidde tot een conflict, waarna hij in 1827 werd afgezet.

Kort daarop vertrok Kohlbrügge naar Utrecht waar hij zijn theologische studie voortzette. Hij promoveerde in 1829 met lof tot doctor in de theologie, met een dissertatie over Psalm 45. In datzelfde jaar trouwde hij met Catharina Louisa Engelbert. Daardoor kwam hij nu in financieel gunstiger omstandigheden te verkeren. Hij bracht zijn tijd door met schriftonderzoek en met de bestudering van de geschriften van Luther, Calvijn en Olevianus. Zonder Luther te verloochenen kwam hij tot het inzicht van de juistheid van de gereformeerde leer. Zo groeide hij naar de overtuiging lid te willen worden van de Nederlandse Hervormde Kerk. Maar door zijn afzetting in de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente weigerde het kerkbestuur hem als lidmaat toe te laten. Dit alles had zijn weerslag op zijn gezondheid, nog verergerd door het verlies van zijn vrouw in 1833. Op medisch advies maakte hij een Rijnreis. Hij kwam toen o.a. in Elberfeld, waar hij een opgewekt geestelijk leven aantrof en met open armen werd ontvangen. Maar ook daar werd hij niet tot het kerkelijke examen toegelaten.

Hij hertrouwde in 1834 te Utrecht met Urselina Philipina baronesse van Verschuer. Daar leefde hij als ambteloos burger. Op zondagen verklaarde hij de Schrift voor een kring die samenkwam in zijn huis. Ook publiceerde hij veel. Een beroep naar een afgescheiden gemeente wilde hij niet in overweging nemen, omdat hij de Afscheiding van 1834 scherp veroordeelde. Teleurgesteld en in zijn gezondheid geknakt vertrok hij naar Duitsland, waar hij na enig omzwerven weer terecht kwam in Elberfeld. Uiteindelijk is hij daar in 1848 predikant geworden bij de Niederländisch-Reformierte Gemeinde.

De laatste levensjaren waren moeilijk, mede door het sterven van familieleden en vrienden. Na het overlijden van zijn vrouw in 1866 ging zijn gezondheidstoestand achteruit en verouderde hij sterk. Op 5 maart 1875 ontsliep Hermann Friedrich Kohlbrügge in Elberfeld.

ALLES MAAKT GOD NIEUW

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Deze preek werd gehouden te Elberfeld op zaterdagmorgen 1 januari 1848, aan het begin van een jaar, waarin revolutie ontbrandde in geheel Europa.

Reveilserie No 420

Openbaring 21 vers 5-7

- 5 *En Die op den troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. De goedertierene is vergaan uit het land, en er is niemand oprecht onder de mensen;*
- 6 *En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet.*
- 7 *Die overwint, zal alles beerven; en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn.*

Wie het aangezicht van de Heere heeft gezocht, vindt al spoedig allerlei zoete troost en een schat van de dierbaarste beloften in het Woord des Heeren, als hij dat opslaat in zijn verlangen naar een antwoord en naar versterking van het hart. Nadat wij thans het aangezicht van de Heere tezamen hebben gezocht, willen wij nu ook Zijn Woord tezamen opslaan en zien, of dit Woord ook nu nog van troost spreekt tot allen die de Heere in waarheid en gerechtigheid aanhangen. Want wij zijn overgedragen in een nieuw jaar, en wat dit jaar brengen zal, weten wij mensen niet. Dat wij een belangrijke tijd tegemoet gaan, heb ik u, hoewel in bedekte termen, in menig avonduur voorgehouden.

Het is duidelijk dat het de tijd en het uur van de macht der duisternis is, dat de ongerechtigheid de overhand heeft genomen, dat de liefde van velen verkoeld is en dat alle banden losgemaakt worden. De heidenen woeden en al de volken zijn vergaderd tegen de Heere en Zijn Gezalfde. Iedere dag is een nieuwe dag van vooruitgang, van vooruitgang naar de hel, en de tijd is niet meer ver, dat het geroep algemeen zal

zijn: 'Bergen, valt op ons, en heuvelen, bedekt ons voor het aangezicht van Hem, Die op de troon zit, en voor de toorn des Lams.' Het Woord dat ook nu nog de totale vernietiging van alle levensverbanden tegenhoudt, zal ten slotte echter de overwinning wegdragen. Met dat Woord zullen zij door alles heen de overwinning behalen, die hun toevlucht genomen hebben tot het Woord en in het Woord gebleven zijn.

Mijn geliefden, omdat wij hier nu tezamen zijn om onze toevlucht tot het Woord te nemen voor het jaar dat wij ingegaan zijn, laten we daarom luisteren naar wat het Woord tegen ons zegt. De woorden die wij uit de Openbaring van Johannes gelezen hebben, zijn woorden van onze Heere God. Het zijn niet slechts woorden op papier, maar levende woorden. Ze gelden in de hemel, op de aarde en in de hel. In de hemel, want wij kunnen erop vertrouwen dat God het gedaan heeft, doet en doen zal, zodat wij om de vervulling ervan mogen aanhouden in het gebed. Op de aarde, omdat wij in dit aardse leven er een wezenlijke troost van genieten. In de hel, omdat de hel voor zulke woorden moet verstommen.

De Heere heeft ze aan Zijn dienstknecht en geliefde Johannes meegedeeld voor Zijn gemeente van alle tijden. Zij zijn eeuwig vers en even nieuw voor ieder die troost nodig heeft als het jaar nieuw is, dat wij zijn ingegaan. Laten deze woorden een staf in onze hand mogen zijn, dan zullen wij ook het jaar 1848 wel doorkomen. Zulke woorden hebben wij nodig, opdat wij voor de wereld bewaard worden die in het boze ligt. Wij hebben ze nodig in al de strijd die wij tot het einde te strijden hebben. Wij hebben ze bovenal nodig als troost tegen de zonde, die in ons woont, tot versterking van het geloof tegen de gehele macht der duisternis, die alles verslindt wat zij maar onder haar bereik kan krijgen.

In deze woorden van God zijn waarheden uitgesproken, die ook werkelijk waar worden in het leven van hen die geloven. Een schat van beloften ligt erin voor ons open, waaruit wij maar mogen nemen zoveel wij willen, opdat wij geen gebrek hebben aan enig goed. Omdat wij het nieuwe jaar met God begonnen zijn, breng ik deze woorden tot u, mijn geliefde gemeente, waar dit Zijn eigen woorden zijn tot Zijn gemeente, Zijn troost voor u, Zijn toezeggingen aan u. Wilt u ze als zodanig ontvangen, ze bewaren en ermee bezig zijn in uw hart? Wij zijn gewoon elkaar een gelukkig nieuwjaar toe te wensen; daarom wens ik u ook een gelukkig nieuwjaar. Ik wens voor u en mij een jaar van nieuwe rijke genade, een jaar van de volle troost uit de hoogte, van de volle maat van de Heilige Geest; een jaar, rijk aan ervaring van wonderen van Gods trouw.

Mijn wens van de Heere aan u, mijn geliefden, is een zevenvoudige. Ze luidt als volgt:

1. Omdat u als antwoord op ons gebed de woorden hebt vernomen 'En Die op de troon zat, zeide', daarom is het de wens van mijn hart tot u, dat u gedurende dit hele jaar van de Heere mag ondervinden en geloven dat er daarboven Eén is, Die op de troon zit.

Daarin ligt een machtige troost voor de gemeente, een machtige troost voor een ieder van ons, die de vrijheid liefheeft waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt. Wanneer wij in de benauwdheid van het hart moeten klagen: 'Ach, Heere, er heersen wel andere heren over ons!', en wij dan indachtig worden, dat er Eén op de troon zit, dan zullen wij bij dat alles getroost zeggen: 'Maar wij gedenken toch alleen Uw Naam.' Heere Zebaoth, Heere der heerscharen is de Naam van Hem, Die daarboven op de troon zit.

Alle machten van de hel, van de dood en van het verderf maken zich voortdurend op om Hem van de troon te werpen, zichzelf erop te zetten, en in hun dwingelandij en euvelmoed de arme en weerloze schapen van Christus schrik aan te jagen, opdat ze hun Herder en Zijn stal zouden verlaten. Dan willen zij de schapen, na ze te hebben verstrooid, ombrengen en zich met hun bloed verzadigen. Maar Hij Die op de troon zit, zal daarop wel blijven zitten. Hij zit op Zijn troon ten goede van Zijn hulpbehoevend volk. Hij zal alle raadslagen van de hel verstoren en teniet doen, en alle dingen zó besturen dat alles wat er gebeurt, tot zaligheid moet dienen van hen die hun klederen wassen in het bloed van het Lam.

Hij Die op de troon zit, heeft Zijn gerechtigheid geopenbaard in het Evangelie van Christus, uit geloof tot geloof. Daarom zal ieder die uit het geloof rechtvaardig is, leven! Hij kan niet omkomen, welke machten van de hel zich ook tegen hem keren. Hij Die in de hemel woont, beschut en bewaart ieder die gelooft, bij deze gerechtigheid. De gerechtigheid die uit Hem is, is de vastheid van Zijn troon, en in deze gerechtigheid zullen allen die geloven met Hem eeuwig leven. Wat zich tegen deze gerechtigheid verheft, moet tenietgedaan worden.

Daarom wens ik u van de Heere toe, dat u dit hele jaar en al de jaren van uw kortstondig leven in gedachtenis houdt, dat er Eén op de troon zit. De toegang tot Zijn troon is nacht en dag open, in het bloed van Christus. In dit bloed is de toegang eeuwig vers en levend. Van Hem Die op de troon zit, gaan genade en waarheid uit. Hij Die op de troon zit, heet Vader; Hij is de God en Vader van onze Heere Jezus Christus. Daarom wil Hij ook – zoals de Heidelberger zegt – onze God en genadige Vader zijn, ons door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekeren en ons van harte gewillig en bereid maken, om voor Hem te leven. Mag dit toch steeds in onze gedachten blijven, wat wij uit het Evangelie van Jezus Christus tot onze troost hebben vernomen, dat deze troon voor ons open staat, en dat voor al onze geestelijke en lichamelijke behoeften. Ook al staat ons dan veel in de weg, zodra wij weer weten dat er Eén op de troon zit, Wiens Naam is 'Heere der heerscharen', 'Vader' en 'Grote Ontfermer', dan zien wij aanstonds zonde, dood, nood, wereld en hel in de afgrond, zeer diep onder onze voeten, en wij loven Zijn heerschappij. Dan loven wij dat Zijn heerschappij er één is van genade en trouw, zoals wij het ook in ons gebed uitspreken: 'Van U is het Koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid'.

Als in onze gedachten blijft, dat er Eén op de troon zit, Die rechtvaardig is en goed, barmhartig en getrouw, groot van lankmoedigheid en graag vergevende, dan mag er gebeuren wat er gebeurt, maar dan zullen wij vanwege onze grote nood niet nalaten ons tot Hem te begeven. Dan zullen wij tot Zijn troon vluchten, al zou het als een Esther zijn met een 'Kom ik om, dan kom ik om'. Dan zullen wij ervaren, dat we in Zijn ogen genade vinden, zodat we zullen betuigen: de Koning zit op Zijn troon, en Hij heeft de gouden scepter, die in Zijn hand is, tot mij uitgestrekt en heeft tot mij gezegd: Wat is uw bede? Wat is uw verzoek? Het zal u alles gegeven worden! Moge het voor u een staf in uw hand zijn, gedurende dit hele jaar: Hij zit op de troon.

2. Omdat u als antwoord op ons gebed vernomen hebt: 'Hij zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw', daarom is het de wens van mijn hart tot u, dat u gedurende het hele jaar van de Heere mag ondervinden en geloven, dat Hij ook woord houdt. Wat Hij toen met een hoorbare stem tegen Johannes zei, zijn

woorden met een eeuwig werkende kracht voor Zijn gemeente. Dit 'Hij zeide' is een gebod ten leven, dat steeds weer nieuw is en aan heel de oude toestand van ongerechtigheid een einde maakt. Daarom wens ik, dat dit gebod ten leven vanaf de aanvang en gedurende de voortgang altijd maar zó in uw harten mag leven, dat alle droefenis steeds van u weggenomen wordt.

'Hij zeide: Zie Ik maak alle dingen nieuw'. De gemeente van alle tijden en ook ieder in het bijzonder die met al het oude moet rondslepen en reikhalzend naar verlossing uitziet, mag ervaren dat dit woord de waarheid is. Hij, Die op de troon zit, is almachtig; als Hij spreekt, is het er, en als Hij gebiedt, staat het er. Moge door de Heilige Geest het woord 'Hij zeide' in u leven. Dan zult u rust hebben bij dit woord, zodat dit alléén geldt in uw hart, en niet wat duivel, wereld, nood en dood daartegen willen inbrengen. Dit woord van God is machtiger dan alle tegenstand. Wat ook de duistere machten, het ongeloof en het bevreesde hart daartegen mogen inbrengen, wij kunnen op dit 'Hij zeide' vertrouwen, want dit woord overtreft alles. Voor dit 'Hij zeide' moeten alle beschuldigingen van het geweten zwijgen. Dan moet elke aanklacht waarmee de satan ons wil aanklagen, zwijgen evenals iedere tegenwerping, die uit het gevoel van onze ellende voortspruit.

Zijn woord 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw' opent ons de ogen, zodat wij afzien van alle dingen waartussen wij ons bevinden, die geheel en al bedorven en verloren zijn. Dan zien we alleen op Gods hand, op het wonderwerk van Zijn vingers. Als het werkelijk zo is dat wij op Zijn woord acht geven, dan zien wij direct, hoe Hij werkelijk alle dingen voor onze voeten nieuw maakt. Zoals het oude jaar met alles wat daarin gebeurde, voorbij is en Hij ons een nieuw jaar gegeven heeft, zo heeft Hij ons ook een nieuwe hemel en een nieuwe aarde gegeven, en maakt Hij voor onze voeten deze hemel en deze aarde telkens nieuw.

Steeds hebben wij allerlei oude dingen die wij voor de dag halen, oude bedenkingen, het oude ongeloof, de oude zorgen en moeiten, het oude verharde hart, oude dwaasheid, oude dwalingen, oude zonden en overtredingen. Ja, wij voelen ons menigmaal in het oude bestaan van Adam weer zó ingedompeld dat wij volstrekt niet kunnen zien, dat Hij voor ons wat nieuws heeft geschapen, en dat Hij ook ons heeft vernieuwd tot het evenbeeld van Christus. Daardoor kan het duizendmaal gebeuren, dat wij verblind door allerlei noden luisteren naar het ongeloof, dat ons zegt: dat de Heere alles nieuw gemaakt heeft en alles nieuw maakt, geldt niet voor u. Dan mag u echter steeds de toevlucht nemen tot dit woord en er uw betrouwen op stellen, zodat het voortdurend in uw hart mag klinken: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw.' Wie nu voelt dat hij het oude paradijs heeft verloren, laat hij een nieuw mogen krijgen. Wie voelt, dat hij met zijn oude ongerechtigheid ten verderve gaat, laat hij een nieuwe gerechtigheid mogen krijgen. Wie merkt dat de oude mens hem weer boven het hoofd gegroeid is, laat hij mogen zien dat hij tot een nieuwe mens is geschapen. Wie ervaart dat de oude zonden hem neerdrücken, zodat hij het in die oude toestand niet kan uithouden, laat hij een nieuw geloof mogen verkrijgen.

De schepping van Gods genade gaat voorwaarts en voert nieuw licht met zich mee, nieuwe kennis, nieuwe kracht, nieuwe moed, nieuw geloof, nieuwe genade, vernieuwde vrede, en nieuwe vergeving van zonden. Onophoudelijk neemt God het oude, al wat wij bedorven hebben, van ons af. Hij maakt alles nieuw, zodat zelfs de uiterlijke voorwerpen, die wij jaren lang gezien hebben, ons als nieuw voorkomen door de

vernieuwing waarmee de Heere vernieuwt. Wie heel zijn goede weg bedorven en verloren heeft, laat hij de kracht van deze woorden mogen ondervinden: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw'. Laat dat ook mogen gelden voor hem die weer in allerlei oude nood geraakt. Laat ook hij ze mogen vernemen, die voelt dat hij in de oude toestand van verderf verkeert en daarom met alle worstelingen tot God smeekt of ook hij Gods nieuwe schepping met zijn ogen mag zien en daarin opgenomen mag worden. Laat zo dit hele jaar door dit woord voor u een staf in de hand mogen zijn: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw.'

3. Omdat u als antwoord op ons gebed hebt vernomen: 'Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw', daarom wens ik u van de Heere van harte toe, dat deze woorden gedurende het hele jaar door de Heilige Geest bij u levend gehouden mogen worden. De Almachtige geve het u, deze woorden met het vlammend schrift van het geloof te schrijven: 'Deze woorden zijn waarachtig en getrouw.' Want deze waarheid, dat de Heere voortdurend alle dingen nieuw maakt, ligt voortdurend bloot voor de aanvallen van alle machten van aanvechting en bestrijding. Zou het werkelijk waar zijn: 'Hier is een paradijs, en ik heb de macht ontvangen van de Boom des levens te eten, en zal eeuwig leven', terwijl men niets dan een woestijn voor ogen heeft? Zou het een standvastig, oprecht en betrouwbaar woord zijn: 'Hoewel geheel verloren, toch nieuw geboren'? Zou het waar zou zijn: 'De genade wil zich openbaren en heeft zich geopenbaard in de diepste diepte van mijn verlorenheid'? Daarover raakt men dikwijls in de verschrikkelijkste aanvechting. Iemand zegt: 'Al mijn oude zonden zijn weg, en ik heb eeuwige, nieuwe genade gevonden.' Maar zou het werkelijk waar en betrouwbaar zijn? Iemand zegt: 'Hoewel de nood nog zo hoog kan stijgen, hoewel alle waterstromen op mij aankomen, toch zal de nood mij niet verslinden, toch zullen de waterstromen niet tot mij naderen.

Wereld, duivel, dood en nood mogen alles voor mij afbreken, toch zal God voor mij wat nieuws bouwen, een eeuwige woning van verlossing en van gerechtigheid, want ik vrees Hem en heb Zijn Naam lief.' Zouden deze woorden werkelijk waar en betrouwbaar zijn? Ach, hierover wordt een mens zo vele malen zwaar bestreden! Wat naar Gods bevel echter geschreven staat, dat blijft geschreven en zal geschreven blijven, voor de wereld tot een oordeel, voor de aangevochtenen tot een troost.

'Deze woorden zijn waarachtig en getrouw!' Al mag het nog zo lang duren, waardoor het lijkt alsof God hem geen antwoord wil waardig keuren. Maar een arm zondaar die tot zijn God en Schepper roept, zal toch ervaren: God maakt tenslotte door de schepping van Zijn genade alles voor hem nieuw, zodat al het oude van hem weggenomen zal zijn. Hij die vernieuwd werd, maar weer in zijn oude doen is geraakt en dan toch bij de oude getrouwe God aanhoudt, zal het ondervinden, dat God voor hem iets nieuws zal scheppen, en dat alle oude banden en strikken voor hem zullen verscheurd worden als vlas. Heel de wereld en heel de hel mogen er samen op uit zijn hem in zo'n nood te brengen, dat er geen raad en geen redding meer mogelijk is, maar toch zal hij ondervinden, dat God wat nieuws zal maken, zodat hij zal jubelen in zijn God, Die wonderen doet. Want die God Die de hemel en de aarde geschapen heeft, Die duivel, zonde, dood en nood, droefenis, angst en lijden in het graf en in de hel werpt, doet degenen die Hem verwachten, opvaren met vleugels als van een arend.

‘Deze woorden zijn waarachtig en getrouw!’ Jezus de Christus is een in het vlees Gekomene. Hij is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. De genade verheerlijkt zich in de afgrond van de verlorenheid; ze verheerlijkt zich daar, waar niets is dan zonde. Wie zich aan de genade van Jezus Christus houdt, al is hij in de grond nog zo arm en machteloos, die zal juist alles kunnen, en rijker zijn dan een aardse koning. Wie gelooft, behoeft niets meer te hebben dan het geloof. In het geloof heeft hij God, bezit hij de hemel, heeft hij gerechtigheid, heiligheid, en een eeuwig leven in grote vrede. Laat daarom de toereikendheid van de genade gedurende het hele jaar als een pen in uw hand zijn. Ook al zou de duivel aan uw arm hangen, dan kunt u daarmee toch vrijmoedig met de hand des geloofs neerschrijven: ‘Ik ben des Heeren’, en: ‘Deze woorden zijn waarachtig en getrouw’.

4. Omdat u als antwoord op ons gebed hebt vernomen: ‘Het is geschied: Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde’, daarom wens ik u van de Heere uit de volheid van mijn hart toe, dat u het geloven en ondervinden mag wat de Heere in Zijn woord zegt: Het is geschied, alle dingen zijn nieuw gemaakt. Geschied is het in de Raad Gods. Gereed staat voor ons de gehele zaligheid op aarde en in de hemel. Jezus Christus, onze Heere, riep het uit aan het kruishout: ‘Het is volbracht!’ Hij gaf Zich daarna in de dood over en wierp Zich in de hel neer, toen Hij de geest gaf. Zo heeft Hij voor allen die op verlossing hopen, de dood gedood en het rijk van de hel voor eeuwig in puin gelegd. Daarom blijft dit woord ‘Het is geschied’ een woord van Gods macht ten leven, voor de gemeente en voor ieder in het bijzonder, die het om de zaligheid van zijn ziel te doen is.

Zonde, nood, lijden en dood, angst en verdrukking mogen ons als bedolven hebben, de vijanden van onze ziel die niet willen dat wij van genade leven, mogen het schijnbaar van ons hebben gewonnen, maar dit woord ‘Het is geschied’ behoudt zijn kracht en geldigheid. De wereld is met al haar woeden en razen terneer geworpen, en haar macht is verdwenen. De zonde ontleent haar macht aan een wet, dat is waar, maar er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die alleen maar geloven (Rom. 8:1). Ook al mogen de bewegingen van het vlees zich doen gevoelen, het geloof heeft ze gedood en doodt ze nog! ‘Het is geschied’. Gods Raad tot onze zaligheid is van alle zijden wél gegrondvest. Niemand en niets kan iets inbrengen tegen hem die alléén gelooft ‘Het is geschied’. In het vlees van Christus is de zonde veroordeeld; aan dat vlees heeft de wet zich dood gewerkt en heeft zij haar vloek moeten horen vervloeken. Aan het vlees van Christus zijn de bewegingen van het vlees teniet gemaakt, is de dood gedood, en heeft de hel haar proces verloren. Hij heeft over de wereld de zege weggedragen. Daarom zal de wereld er tevergeefs op uit zijn, de loop van Zijn woord te stuiten. Al moeten de Zijnen ook de onderste weg gaan en al gaat het met hen als door het graf heen, hun geloof is de overwinning, waarmee zij de wereld overwinnen.

‘Het is geschied’. Gods Raad staat vast: al wie niet mee wil, is verdoemd, en het zal hem niet gelukken, welk instrument hij ook meebrengt voor zijn werk. Wie hiermee instemt, is gered, verlost voor eeuwig en altijd. Zo heeft God het gewild. ‘Het is geschied’. De Wet is weer opgericht, de zonde is uit het midden weggedaan; de verloren en arme zondaar staat voor God in gerechtigheid, want de eeuwige gerechtigheid is aangebracht. God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in de Geest. God is weer tot God gemaakt. Het verlorene, dat Hij heeft willen verlossen en Zich heeft willen doen overblijven tot roem van

Zijn genade, dat heeft Hij al binnen, al bij Zich, hoewel het nog als vreemdeling in dit jammerdal verkeert. Hij is de Alfa is geweest, het Begin, omdat Hij het Zich in de eeuwigheid heeft voorgenomen: 'Dit volk wil Ik Mij formeren, het zal Mijn lof verkondigen. In Mij zal het gerechtigheid en sterkte hebben; uit Mij zal zijn vrucht zijn. In Mij en met Mij zal het een koninklijk leven hebben; met Mij zal het op Mijn troon zitten en eeuwig, eeuwig Mijn zaligheid genieten, hoog verheven boven zonde, wereld, dood en hel.' Zo is Hij ook de Omega, het Einde. Hij Die het begonnen heeft, Die het werk van onze zaligheid in zijn eeuwig genade ter hand heeft genomen, zet ook de kroon op Zijn werk. Hij laat niet varen het werk van Zijn handen, Hij laat het niet halverwege steken. Daarmee geeft Hij Zijn gemeente moed en vertrouwen, want Hij stelt er voor Zichzelf een eer in dit werk, hoewel het van alle kanten wordt bestreden en alles eropuit is het te verderven, ongerept door alles heen te voeren en te redden. Zo zal het voor eeuwig voor Zijn aangezicht staan als een vat van Zijn eer, waaraan Hij al Zijn goedertierenheid zo genadig ten koste heeft willen leggen.

Laat voor u allen het hele jaar door dit uw toevlucht zijn, voor u die anders met David zou willen uitroepen: 'Ik zal nog één der dagen omkomen.' Laat dit voor u allen uw toevlucht zijn, voor u die graag zou willen dóórbreken, maar voor wie alles in de weg staat, en voor u allen die zegt: Al deze dingen zijn tegen mij. Het is werkelijk waar: 'Het is geschied, Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde'.

5. Omdat u als antwoord op ons gebed hebt vernomen: 'Ik zal de dorstigen geven uit de Fontein van het water des levens om niet', daarom is de wens van mijn hart voor u allen, mijn geliefden, dat u het hele jaar door ondervinden en geloven mag, dat de Heere dit ook doet. Werp daarom gerust al het geld uit uw voorraadzak weg, waarvan u anders zou mogen denken: het is toch goed geld. Voor het natuurlijke leven, voor de behoeften van het lichaam moet men altijd geld hebben. Maar ook daarvoor zal Hij raad weten, Die gezegd heeft dat geen musje door Hem vergeten wordt, en dat Hij voor de verlaten jonge raven zorgt. Een door Christus' bloed gekochte is immers een koning, en daarom zal zijn hemelse Vader ook wel koninklijk voor hem zorgen. Maar om genade te krijgen mag u het hele jaar door geen enkele penning uitgeven.

Werp daarom alle werk ver van u weg, alle vroomheid, alle deugd, waarop de mens in zijn eigengerechtigheid zo graag vertrouwt. Het water des levens is de Heilige Geest en Zijn vrucht is: vrede, blijdschap, gerechtigheid. De Fontein is Christus. Uit Christus, in Wie een volheid van de Geest en van Diens vrucht is, wil God u van Zijn Heilige Geest en Diens vrucht geven. Hij zegt, dat Hij u dat wil geven. Daarin ziet u Zijn liefde, Zijn grote bereidwilligheid, Zijn milddadigheid. Geven wil Hij, want zo kennen wij God in het aangezicht van Christus, dat Hij leeft van geven. Hij zou Zich niet volzalig gevoelen, als Hij niet kon geven. Hij wil echter alles geven, wat Hij maar geven kan, en Hij wil er van ons niets voor hebben, ook geen enkele penning.

Daarom, dórst in dit jaar! O, dat er velen mogen zijn die dorsten naar het water des levens, naar gerechtigheid, naar de Heilige Geest, naar vrede, naar blijdschap in God, naar het leven in God! Laat u toch niet terughouden, omdat u niets hebt. Laat u ook niet afhouden door de tegenwerping: 'Ach, ik heb geen oprechte dorst.' Nee, tot de Fontein gegaan, juist omdat u arm en leeg bent, juist omdat u niets hebt!

Om niet wil Hij geven, de God van alle genade. Neem daarom om niet en drink zó dat u dronken wordt en vol wordt van de rijke goederen van Zijn huis, [Psalm 36:9](#). Hier mag men niet zeggen: 'Ik heb te grote, te vele, te zware zonden. Ik ben dood, ik heb niets om mee te putten; ik kan Hem niets teruggeven. Ach, ik ben de ondankbaarste van alle schepselen, ik bederf het dag aan dag opnieuw. Mijn berouw deugt niet, mijn bekering deugt niet, mijn tranen niet, mijn hele hart niet. Wat moet ik mee brengen?' U hebt niets te brengen. U hebt dorst naar genade, naar vergeving, naar gerechtigheid, naar vrede. Christus heeft een eeuwige volheid; uit deze volheid wil God het u geven. Tot die volheid gegaan, ja u mét al de dorstigen. Hij zal het geven, het water des levens uit de Fontein van het heil.

Weg met alle voorwaarden, Hij geeft dit water om niet. Wie het meest dit water nodig heeft, heeft er het eerst recht op. Dat recht krijgt hij van God, een genadige Vader, uit eeuwige liefde, uit hartelijk erbarmen. Laat ieder van u dan zó het hele jaar door tot deze Fontein gaan, juist wanneer hij niets heeft. Hij Die geven zal, verlangt niets van ons, en Hij verwijt niets.

6. Omdat u als antwoord op ons gebed hebt vernomen: 'Die overwint, zal alles beërven, en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn', daarom wens ik u en ook mezelf van de Heere voor dit jaar, dat wij in geen enkel opzicht de moed verliezen. God de Heere weet immers wel welke machten tegen ons zijn. Daarom geeft Hij ons ook zo'n liefelijke belofte. De overwinning wordt niet zo gemakkelijk behaald. Wereld, duivel, zonde en dood, en bovendien allerlei lichamelijke noden en zorgen in dit leven kunnen het een mens bang genoeg maken. Daardoor bezwijken wij innerlijk menigmaal en denken: er komt niets van terecht, ik kom nog om, ik ben reddeloos verloren, God hoort mijn gebed niet meer, Hij is doof voor mijn stem, Hij heeft Zijn oren toegestopt, Hij heeft mij verlaten, Hij bezoekt mij om mijn oude zonden. Want kijk eens wat een machtig leger tegen mij is opgetrokken en mij omringt. Zij zullen mij levend verslinden! Zo rukken ze aan met al hun macht. Wereld, zonde en nood hebben ons met al hun geweld op de grond geworpen, de voet op onze nek gezet, en nu roepen ze: 'Waar is nu uw God, uw vaste burcht, waarvan u zo hoog hebt geroemd en gezongen? Laat Hij u nu helpen als Hij welgevallen in u heeft!' De handen en voeten zijn doorgraven, de tong kleeft aan het gehemelte, en daar ligt Gods held in het stof van de dood. Alle macht, list en woede van de hel triomferen over hem. Zou hier nog een overwinning mogelijk zijn?

Mijn geliefden! Wij winnen de slag juist dan, wanneer die verloren is, want Hij Die gezegd heeft: 'Het is geschied', heeft de slag al gewonnen. Hoe overwinnen wij echter? Met een schreeuw uit de diepte tot de God van ons leven: 'In ons is geen kracht, maar onze ogen zijn op U. Laat mij leven, dat ik U love; laat Uw rechterhand mij helpen'. De overwinning is daar, waar men de overwinning niet opgeeft, al is ook alles verloren. De overwinning is daar, waar men gelooft – ook al weet hij zich geheel en al omgekomen – nochtans gelooft, alleen gelooft, en God vasthoudt aan Zijn woord.

God wil het geloof om ons des te meer te verrassen met de heerlijkheid van Zijn overwinning. Wat wij menen niet te mogen doen, juist vanwege ons verderf, namelijk geloven, juist dát is het wat God wil én wat Hij geeft. Daarom in het geloof volhard, door al het tegenstrijdige heen! Juist dan, wanneer alles verloren schijnt en wij nochtans geloven, gaat de belofte in vervulling! Dan ondervinden wij het dat wij alles verkrijgen, zoals Hij immers ook gezegd heeft: 'Die zal alles beërven'. Met andere woorden gezegd

betekent dit: Die zal Mijn erfgenaam en een medeerfgenaam van Christus zijn. God zegt niet: hij krijgt de helft van Mijn Koninkrijk, maar: hij beërft alles.

Juist hieraan zien wij wat een welgevallen God in het geloof heeft, dat Hij ons de erfenis doet ontvangen van alle dingen, van alle heerschappij en heerlijkheid die God heeft, als wij erin volharden níet met werken om te gaan, maar te geloven. Dan kunnen wij ons toch getroost weten als het ons hier soms wat moeilijk valt. Dan gaan we toch vooruit met dit 'nochtans!' Duivel en wereld, nood en dood kunnen ons niets ontnemen. Aan het einde verkrijgen wij alles. Het gaat juist door zúlke wegen, waarin wij hier niets hebben.

Wat maakt het uit of wij hier een korte tijd arm zijn! Spreek het uit en belijd het: 'Ik ben rijk.' O aangevochten mens, ons wachten eeuwige schatten! God zal Zich over ons niet schamen, al zou de duivel tot Hem zeggen: 'Schaamt U Zich als God niet voor zulke ellendigen, die als God wilden zijn?' O, God wil voor u een God zijn, voor u die, wat er ook mag gebeuren, toch niet moe wordt te bidden: 'Verlos mij van bloedschulden, o God, Gij God mijns heils!' God wil voor u een God zijn, zodat u een overvloed en volheid van macht en heerlijkheid zult hebben. Als de duivel in de hemel zou willen komen en zeggen: 'Deze is voor mij', dan zal God zeggen: 'Die zult u toch hier laten, juist die is Mij een zoon, want hij heeft Mijn wil gedaan en alle gerechtigheid vervuld; hij heeft het geloof bewaard'.

Moge zo dan gedurende dit hele jaar deze liefelijke belofte u tot een zón en schild zijn, om u te beschermen en te bedekken! Het mag dan gaan zoals het gaat, mijn Christus laat ik niet los; ik moet doorbreken! Ik moet van onder iedere grafsteen vandaan! En al lig ik ook onder de grafzerk, nochtans ben ik bij Mijn God. Geef dit geloof niet prijs: ik verkrijg, ik beërf alles. Nog een korte, een heel korte tijd, dan breekt het eeuwige jaar aan. God is mijn God, en ik ben Zijn kind. Dat wil Hij voor de arme zondaar zijn, en dat moet de arme zondaar voor Hem zijn. Wat dood, zonde en wereld, duivel en hel daartegen ook inbrengen, ik schrijf het met mijn hand: 'Gij zijt waarachtig, o mijn God en Heiland, u alleen zijt heilig en genadig'.

7. Mijn geliefden, u hebt Gods antwoord op ons gebed. Ik heb nog een laatste wens, en wel deze: houd voor mij aan in het gebed, opdat het Woord zijn loop mag hebben, vrij en ongehinderd. Moge het Woord doorbreken zoals een stroom door elke tegenstand heen breekt, opdat ik in de kracht van mijn God voor u ook dit jaar een medewerker van uw blijdschap mag blijven als een getrouw uitdeler van de verborgenheden Gods in de gemeente, een getrouw arbeider in de wijngaard van de Heere.

AMEN !

CHRISTUS HEEFT DE DOOD OVERWONNEN

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Deze preek is uit “Werken van dr. H.F. Kohlbrügge - Feeststoffen” werd gehouden 25 april 1847, v.m.

Reveilserie No 443

Openbaring 1 vers 18

En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.

Verheven woorden zijn het van de oude Jakob, van Israël, toen hij de dood nabij was en Manasse en Efraïm wilde zegenen. ‘Ik had niet gemeend,’ zei hij tot zijn kind Jozef, ‘uw aangezicht te zien; maar zie, God heeft mij ook uw zaad doen zien.’ Dit is een liefelijk woordje, dit woordje ‘ook’, zoals Jakob het uitsprak. Ja, als mijn Jozef nog leefde, ja dan! Zo zal Jakob dikwijls gedacht hebben, toen hij zijn kind voor dood hield. En nu vernam hij niet alleen: ‘Uw Jozef leeft nog’, maar hij zag hem ook. En hij zag niet alleen hem, die hij nooit gemeend had te zullen terugzien, hij zag ook zijn zaad. En hij zag niet alleen Jozef, niet alleen diens kinderen, hij zag ook in het gezicht van zijn drie kinderen zijn getrouwe God. Die had woord gehouden: Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël.

Een woord is het voor ons, geliefden, die ook menig bang uur hebben doorworsteld, een woord ook voor hen, voor wie zelfs dit uur een bang uur is. Ja, hadden wij maar eens dit of dat, wisten wij dit of dat, ja, kon dit of dat geburen, hoe gelukkig zouden wij zijn! Ja, was het waar dat dit of dat in vervulling ging, ja dan! Zo hebben wij allen wel eens gedacht, zo zullen wij morgen weer opnieuw denken. Wanneer nood en droefheid komen, dan is er weliswaar bij iedere gelovige een stil wachten op God. Maar zal het ook in waarheid kómen wat het Woord zegt? Mijn geliefden! Onze God in de hemel heeft een ruim, een koninklijk, een vaderlijk hart. Hij bedriegt niet; Zijn waarheid is in eeuwigheid, en Zijn gerechtigheid is te allen tijd nabij. Hij kan helpen en is altijd zeer wonderbaar in Zijn wezen, in Zijn Naam, in Zijn wegen, zoals Hij tot de heerlijkheid leidt. Hij kan niets halverwege laten steken. Hij kan ook niet dulden, dat Zijn arm kind

ongetroost zou blijven; nee, de tranen moeten afgedroogd, en elke klacht voor een juichtoon verwisseld worden. Want hen beschamen, die op Hem wachten, dat kan Hij niet. Verzadigen zal Hij een ieder, die zich aan Hem vasthoudt, met de verlossing van Zijn aangezicht. Verrassen zal Hij met Zijn heil, zodat een ieder van ons, die door nood, angst en benauwdheid heeft moeten gaan, en in zijn verdrukking lange tijd op de Heere heeft gehoopt, ten slotte zal moeten getuigen: 'Ik had niet gedacht, dat ik ook slechts het minste zou verkregen hebben, en nu heeft God mij zo'n heil gegeven, dat het mijn stoutste verwachtingen overtreft.' Hoe komt het toch, mijn geliefden, dat de Heere God zo overvloedig doet, zo boven bidden en denken? Hoe komt het toch, dat Hij alles zo wél maakt, ja zó, dat Zijn kinderen tevreden zijn met al Zijn wegen, dat zij Hem ten slotte met zulke ontroerde harten dank zeggen voor al Zijn goedertierenheid en trouw? Hoe komt het toch, dat wij zingen mogen: 'De Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter hel neerdalen, en Hij doet weer opkomen!' Vanwaar komt alle redding, uitkomst, verlossing? Vanwaar het juichen in het leger van de Hebreëen? Verneem het antwoord daarop in deze voor ons heilige ogenblikken. De tekst is: **Openbaring 1:18**.

'Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van de hel en van de dood.'

Deze woorden vernam de evangelist en apostel Johannes op zijn Patmos. Daar was hij in de Geest op de dag van de Heere; hij die nu in eeuwige heerlijkheid is, maar die zich hier onze broeder noemde en medegenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de lijdzaamheid van Jezus Christus. Op zijn Patmos wandelt hij op en neer, de geliefde discipel van de Heere, uitgestoten van de wereld, niet waarneembaar voor de gemeenten, die hem zo na aan het hart liggen. Het gaat langs afgronden en bruisende watergolven. Hij is aangevochten van buiten, bezwaard en bekommerd van binnen vanwege het wankelen van de gemeenten. 'Ja, wij hoopten, dat de uitkomst heerlijk zijn zou, en nu, wat zien wij? Na het heerlijke begin zijn zij misleid geworden op dwaalwegen ten verderf.' Zo wil het zichtbare zijn hoop tegenspreken.

Daar hoort hij nu achter zich een grote stem als van een bazuin! Want de aan alle ellendigen welbekende stem van de Heere en Heiland is een stem als van een bazuin; een stem van gejuich om verlossing, troost en uitredding, van overwinning, van macht en heerlijkheid uit het hart van de Heere. Deze stem dringt door in het verslagen hart dat oren heeft, zodat de zee moet zwijgen met haar bruisende golven, de volkeren met hun woeden, zodat het hart niets anders verneemt dan de stem van de Heere, Die met macht spreekt. Ieder die deze stem hoort, weet wat hij gehoord heeft.

'Ik ben de Alfa en de Omega', sprak de Heere, de Eerste en de Laatste. Wat Ik ben begonnen, voleindig Ik ook. Wél hem die bij Mij blijft, hij heeft niets te vrezen. Wat Ik geschapen heb, zal Ik weten te behouden; wat Ik verlost heb, zal Ik ook weten te handhaven. Wél hem die volhardt tot het einde toe. De tijd is nabij, en het heil is zeker. Die overwint, zal alles beërven. Johannes zag de Heere in het midden van de zeven kandelaren, in het midden van de gemeenten. Hij zag Hem, zoals wij Hem kennen, wij die Hem kennen zoals Hij Zich aan ons openbaart door Zijn Geest uit Zijn gehele Woord.

Eén, 'de Zoon des mensen gelijk zijnde' was de Heere. Zó moeten wij Hem zien, Wiens heerlijkheid en majesteit geen mens kan zien. Zó moeten wij Hem zien, zoals Hij Zijn heerlijkheid heeft geopenbaard, dat

Hij onze ellende, onze zonden, onze nood en dood op Zich heeft willen nemen. Nu nog is Hij, alsof Hij ons in alle dingen gelijk was, opdat wij waarachtig vertrouwen in Hem zouden hebben, als in een barmhartige Hogepriester, Die, terwijl Hij Zelf verzocht werd, ook medelijden kan hebben met al onze zwakheden. Daarom zag Johannes Hem ook bekleed met de hogepriesterlijke rok. Ook in die volle heerlijkheid, die voor een verslagen hart in het vervolg zoveel méér in zich heeft wat verheffend en vertroostend is, naarmate zij in het eerste ogenblik meer verpletterend schijnt te zijn.

Alhoewel Johannes de Heere in Zijn troostvolle heerlijkheid zag, viel hij toch als dood aan Zijn voeten; want voor vlees en bloed is er aan de Heere te veel heerlijkheid. Het is voor de arme zondaar bijna al te machtig, wanneer hij slechts een weinig van die heerlijkheid mag ondervinden, zodat hij het nauwelijks weet uit te houden. Er is de bedekking door de rechterhand des Heeren en er is Zijn Woord: 'Vrees niet! Ik heb het begonnen, Ik zal ook de Laatste in het strijdperk zijn. Ik ben, Die leeft; u hebt aan Mij geen dode Heere en Heiland, maar Ik wil het voor u voleinden.' O, dat is bijna al te veel voor een sterfelijk mens. Daarmee voorzien, kan hij met alle blijdschap zijn weg verder reizen en een goede hoop op de heerlijkheid hebben, zodat hij volkomen getroost is. Zo ging het ook met Johannes. Nadat de Heere Zijn rechterhand op hem gelegd en tegen hem gezegd had: 'Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste, en Die leeft,' vernam hij ook deze woorden: 'Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. En Ik heb de sleutels van de hel en van de dood.'

Dat was tegen Johannes tot zijn troost gezegd, opdat hij weten mocht wat het einde van alle strijd zou zijn. Ook wij moeten deze woorden ter harte nemen, opdat ook wij weten wat het einde van alle strijd zijn zal, en ook begrijpen en verstaan met het hart, hoe het komt dat God zo boven alle verwachting met ons doet en ook doen zal naar Zijn trouw.

Laten wij die woorden in het bijzonder overwegen. Wij vinden daarin een drieledige uitspraak. De woorden van de Heere luiden eigenlijk zo:

1. Een dode werd Ik.
2. En zie, levend ben Ik in de eeuwigheden van de eeuwigheden. Amen.
3. Ook heb Ik de sleutels van de hel en van de dood.

1. Een dode werd Ik.

Een dode werd ik; dat moest tot troost zijn voor Johannes, die daar voor de heerlijkheid des Heeren zo geheel wegzonk en als een dode aan Zijn voeten viel. De Heere wilde zeggen: Mijn geliefde Johannes, hoe valt u daar zo voor Mijn voeten neer als een dode? Dat moest u toch niet doen. Hebt u dan nu nog vrees? U behoeft immers voor Mij niet zo te sidderen en te beven; Ik ben immers uw lieve en trouwe Heiland, en ben gekomen, om u moed te geven. Wat jaagt u nog vrees aan? Uw zonde? Die heb Ik immers, en u hebt Mijn gerechtigheid. Uw vlees zijn? Wel, Ik was immers een 'gekomen in vlees', en Ik heb op u Mijn heerlijkheid gelegd.

Al het uwe is toch van Mij, en al het Mijne is en blijft van u. Zou u nog als dood aan Mijn voeten neervallen, waartoe zou dan Mijn dood gediend hebben? Moet Ik u hier als een dode voor Mij zien, nu Ik gekomen ben om u te troosten? Sta op! U mag niet dood zijn. Ik ben voor Mij Zelf niet gestorven, maar voor u en voor al

Mijn geliefden. Ik wil u hier volstrekt niet als een dode zien; u moet met Mijn leven vervuld zijn en vol zijn van vrede en vreugde voor Mijn aangezicht. Laat uw zorgen en vreesachtigheid varen. Ik zal u niet doden, daartoe heb Ik u te lief. Hoor toch, o Mijn trouwe discipel en gewenste man: Ik werd een dode! Nu en voortaan mag in het hart van Mijn schepsel geen angst en vrees meer heersen. Met alle vrees moet het nu geheel en al uit en voorbij zijn. Van Gods zijde staat de mens, de zondaar niets meer in de weg, waardoor hij nog zou moeten sidderen of de moed verliezen. Nee, treed toe met alle blijmoedigheid, verhef uw neergezonken hoofd en uw in het stof gebogen aangezicht, en zie Mij toch eens recht in het hart. U kunt Mij gerust aanzien, want wat u bent, werd Ik. Aan het kruis heb Ik het voor u uitgewerkt. Ik heb Mij immers in uw dood geworpen. Ik wierp Mij met blijmoedigheid en vrijwilligheid voor u in de bres.

Nu is de toorn van u afgekeerd, en Ik wil u hebben zoals u bent. Uw ellende is van Mij, uw verderf is van Mij, uw sterfelijkheid is van Mij. Ik heb het alles strijdend voor u gekregen. Mijn onsterfelijkheid is voor u. Voor u is Mijn overwinning over zonde, duivel en dood, over de wereld en over elke verdrukking, voor u is Mijn Koninkrijk en de zaligheid. Een dode werd Ik, en daarom mag u het niet meer zijn. In 't schuldboek is niets meer gebleven, 't Staat met mijns Heeren bloed beschreven, Dat alles, alles is betaald.

Mijn geliefden! Dat is een liefelijk Evangelie, dat wij hier vernemen: Een dode werd Ik! Dat is een Evangelie vol van waarheid en genade, van de lippen van Hem Die de Verlosser en overste Leidsman van onze zielen is. Dat is een Evangelie ook voor ons, in wie de vrees voor de dood zo vaak nog huisvest. De Heere van Zijn gemeente heeft een ontzaglijke liefde voor allen, die verslagen zijn van geest en van wie de beenderen verbrijzeld zijn; voor allen die voor Zijn Woord wegzinken. Hij betuigt met Zijn woord 'Een dode werd Ik' uit welke grote nood en dood Hij ons verlost heeft door de nood, door de arbeid van Zijn ziel, door Zijn dood. Waar komt het alles uit voort, wanneer wij welgemoed zijn, wanneer wij vervuld zijn met vrede en vreugde in de Heilige Geest?

Waar komt het uit voort, wanneer wij voor God en het Lam dankend het loflied aanheffen, Hem ter eer, en wanneer wij overstort worden door de Heilige Geest om ons te verheugen over de eeuwige heerlijkheid en te zingen: 'Gij hebt mij een schone erfenis ten deel doen vallen'? Waar komt het alles uit voort, als ons tranen van dank over de wangen rollen voor zo menige zichtbare verlossing, zo menige verrassende uitkomst? Als wij zijn als degenen die dromen, zodat wij het van vreugde niet geloven kunnen, wat de Heere aan ons gedaan heeft? Waar komt het alles uit voort, als wij juichen in de hoop op de eeuwige zaligheid? Als alle lijden ons verzoet wordt door de rijke troost, die God ons uit Zijn huis toezendt; als wij verheugd mogen zeggen: 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft'?

Waar komt het alles uit voort, als Hij ons tot Zijn sieraad en Zijn heerlijkheid heeft gemaakt, en wij ons naar het Woord van Zijn waarheid tot eer zien gebracht? Als wij eindelijk in de aanblik van de dood en van alle lijden met een blijmoedig hart 'Kom, Heere Jezus!' tot Hem mogen roepen? Waar komt dat alles uit voort? Ja, hoe komt het, dat wij, die Zijn Naam aanroepen, door elke dood zijn doorgedrongen en ook doordringen, ja over alle dingen heen gedragen worden? Dat komt omdat Hij zoals hier tot onze troost zegt: 'Een dode werd Ik.' Volgens de waarheid van Christus, volgens de waarheid van deze uitspraak is alle dood verdwenen en is enkel leven voorhanden. Wat uit de mond van de Heere komt, geeft zeer duidelijk te

kennen dat Hij niet wil, dat wij vrees voor de dood zullen hebben. Nee, wij hebben ons veeleer te verheugen over Zijn leven. Dat is Zijn wil volgens deze woorden van Hem. Hij wil dat wij in het geheel geen vrees zullen hebben, maar integendeel niets dan liefde en trouw aan Hem zien, en van harte geloven dat bij Hem geen grimmigheid is, maar louter goedertierenheid en waarheid. Hij wil dat wij van harte geloven dat Hij ons verderf niet wil, maar onze verlossing. Hij wil dat wij van harte geloven dat Hij niet wil, dat Zijn kinderen gestoord worden in de rust die Hij hun biedt, maar dat zij in Hem vrede hebben, en dat hun vrede zal blijven. En wat Hij wil, dat handhaaft Hij ook heel heerlijk en in alle trouw.

Wanneer hij nu zegt: 'Een dode werd Ik', dan weten wij vanwaar het leven tot ons komt, zodat wij zeggen kunnen: 'Toen wij dood waren in de zonden, heeft Hij ons met Christus levend gemaakt'. Dan weten wij ook vanwaar vrede en vreugde is in de Heilige Geest; en ook hoe het komt dat wij door allerlei nood en dood er zo gelukkig dóór komen of al door gekomen zijn. Want dat alles heeft Hij voor ons verworven, doordat Hij voor ons een dode heeft willen zijn. Zoals wij ook dood waren in zonden en overtredingen, en hij daar de Eerste is geweest Die ons door Zijn dood uit onze dood te voorschijn riep, zo zijn wij nóg steeds als doden, want in allerlei nood kunnen wij ons niet vasthouden aan Zijn Woord, aan Zijn ontferming en trouw. Wij verbeelden ons ook steeds, als het erop aankomt, dat Hij toornig op ons is. Ook is de Majesteit van God ons te machtig en zijn wij zelf te vleselijk, om steeds met blijdschap naar Hem toe te treden en een hart te hebben dat gericht is op onze God, om met frisse moed Zijn 'nochtans' op de puinhopen van al het zichtbare te handhaven.

Er is in ons geen kracht tegen de grote legers van zichtbare en onzichtbare machten. Wij laten zonder verzet toe, dat zij het tegen ons en tegen onze God opnemen. Het is in ons binnenste zo gesteld, dat het er uitziet alsof wij zelf niet het minste geloofden van wat wij geloven. De macht van wat wij voor ogen hebben, drukt ons terneer. En wat wij niet voor ogen hebben, de macht en waarheid van God, kunnen wij niet vasthouden. Hoe komt het dan nu bij dit alles, dat wij eindelijk tóch ondervinden dat wij geen kunstig verdichte fabelen zijn nagevolgd? Een dode werd Ik, zo spreekt de Heere, onze getrouwe en barmhartige Hogepriester. Hij heeft voor ons de dood gesmaakt; Hij heeft gesmaakt wat het is, als een dode daar neer te liggen, waarbij alle baren over ons heengaan. Maar daar hebben wij nu Zijn troost, en daardoor weten wij nu, waarom wij er dóór gekomen zijn, er dóór breken en er dóór zullen breken. Een dode werd Ik, zo spreekt Hij, en dat is met andere woorden zoveel te zeggen als: Omdat Ik een dode werd, zult u, Mijn verlost, niet dood blijven liggen; geen dood zal meer macht over u hebben.

Bedenk juist dit: omdat Ik een dode werd, wil Ik ook de vrucht van Mijn dood hebben. Opstaan zult u, die daar in het stof neerligt! Opstaan u, die in de as neerzit! Heerlijk zult u blinken, u die door allerlei nood neergedrukt wordt. Waak op, waak op, trek uw sterkte aan! Ik heb het door Mijn dood zijn voor u uitgewerkt, dat u allerlei vrucht van leven hebt, genade en volheid tot alle genoegzaamheid, naar Mijn Woord: 'Ik leef, en gij zult leven.' Zo weten wij nu dan wat de oorzaak is van allerlei uitkomsten uit zo menige dood en uit zo menige nood. Nu weten wij waardoor het komt dat het Woord vervuld wordt: 'Al laagt gij tussen twee rijen van stenen, zo zult gij toch worden als vleugelen van een duif, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven geel goud', [Psalm 68:14](#).

2. En zie, levend ben Ik in de eeuwigheden van de eeuwigheden. Amen.

Wij hebben gezien, waarom de Heere zoveel aan ons gedaan heeft, en vanwaar wij het leven hebben. Laten we dan nu horen of Hij Zijn werk ook bij ons zal handhaven; of wij dit leven, dat wij door Zijn dood hebben, ook behouden zullen. 'En zie, levend ben Ik in de eeuwigheden van de eeuwigheden. Amen.' De Heere zegt: 'Zie'. Wanneer Hij dit zegt, moeten wij onze ogen opendoen. Intussen is het een vriendelijk woord van Zijn lippen, waardoor Hij Zelf ons de ogen ontsluit; want wij zijn gedurig weer blind van hart. Op één ogenblik zien wij de volheid van Zijn goedertierenheid, macht en genade, en hoe Hij weet te helpen. Het volgende ogenblik zien wij weer niets dan dood en omkomen. Wij zitten voortdurend vol vrees, en dan niet vol ware vrees voor God, maar vol vrees dat Hij niet goedgunstig, niet genadig voor ons zal wezen; en ook vol vrees of wij wel weer uit deze of gene doodsangst verlost zullen worden.

Wij zien naar wat voor ogen is, en maken daarnaar onze berekening, wat er gebeuren of niet gebeuren kan. Wij zijn in onze harten echte godloochenaars, en missen het inzicht om ook voor ons zélf te geloven, dat het juist zó zal uitkomen als wij het dag aan dag in de Schrift lezen en het ook wel met onze ogen zouden kúnnen zien. Maar wij houden onze ogen zó dat wij niets zien dan hooggaande golven, en denken zelfs in de tegenwoordigheid van de Heere te zullen omkomen. We denken ook zo weinig aan deze tegenwoordigheid van de Heere, dat het ons eerder toeschijnt dat de macht en de hulp van de Heere duizenden mijlen van ons verwijderd zijn, of dat Hij aan de vergankelijke dingen onderworpen is. Daarom opent Hij ons de ogen door Zijn vriendelijke 'Zie', opdat wij toch niet zouden zien naar rokende vuurbranden, maar Hém zouden aanzien. Want zodra wij Hem slechts met een half oog zien, is snel alle vrees geweken, alle vrees voor toorn en omkomen, voor duivel en dood, voor de gevolgen van de zonde, voor hel en toorn.

'Zie', zegt Hij; daarom wil Hij dat wij zien hoe Hij er uitziet, hoe Hij is, en Wie Hij voor ons is. Begrijp het daarom toch, mijn broeders en zusters, u die de Heere Jezus Christus lief hebt in onverderfelijkheid. De Heere wil niet dat wij op onze zonden zullen zien; niet daarop dat wij vleselijk zijn en ook niet daarop of wij het waard zijn of niet. De Heere wil niet dat wij ons voor Hem als mensen, zondaars en onheiligen gevoelen. Hij wil dat wij niet op dood en nood zien; Hij geeft ons moed dat er in alles waarvoor wij vrees koesteren, niets te vrezen is. 'Zie', zegt Hij, 'levend ben Ik'. Daarmede wil Hij immers zeggen: Ik ben in de macht van de dood geweest, maar de dood heeft Mij niet kunnen houden; de smarten van de dood zijn voor Mij ontbonden, en nu sta Ik daar als Overwinnaar van elke dood.

Waar is dan nu nog de prikkel van de dood? Ik heb toch voor u de zege behaald! Dat Ik nu levend ben, is dat niet een bewijs, dat de dood te niet is gemaakt? Waarvoor ben Ik nu levend, is het niet voor u? Is het niet dáárvoor dat u in Mij de overwinning behaald zal hebben? Daarom hebben wij geen dode Heiland, mijn geliefden! Geen dode God en Heere, Die niet weet te helpen, maar Eén Die levend is, zoals Hij ook gezegd heeft. Daarom kan Hij horen wanneer wij tot Hem smeken, want Hij heeft wel oren voor ons geroep. Hij heeft ook ogen, die elk gevaar dat ons bedreigt, van te voren zien; en Hij weet dat gevaar ook wel uit de weg te ruimen. Hij ziet ook onze nood, en telt ook onze tranen; en hoewel Hij Zich verborgen houdt, is Hij tóch Israëls Heiland van oudsher. Hij heeft ook handen om ons uit elke diepe kuil en uit alle slijk te rukken; een kuil en slijk waarin wij zouden wegzinken, als Hij niet nabij was om ons te redden en op een rotssteen te stellen, die alle vijanden te hoog is. Hij heeft ook voeten om Zich tot ons te haasten, omdat wij anders

zouden moeten omkomen. Als wij daar op de grond neerliggen, zonder troost en vol vertwijfeling, dan is hij snel met Zijn heil brengende voeten nabij om ons te bezoeken, zodat wij wel weten, Wie bij ons geweest is. Dan is Hij snel nabij om Zich bij ons te voegen op de weg, zodat ons hart in ons brandende wordt van enkel vreugde, omdat Hij zo liefelijk weet te vertroosten met Zijn Woord en Zijn tegenwoordigheid. Levend ben Ik, zo spreekt Hij, en dat Woord is voor ons de onbedrieglijke waarborg van elke uitredding. Nee, het is onmogelijk dat Zijn dierbare toezeggingen om ons door vuur en door water, door nood en dood te willen héén dragen, niet vervuld zouden worden. Het is ook onmogelijk dat dit woord géén waarheid zou worden: 'Zijn brood wordt hem gegeven, zijn wateren zijn gewis', **Jesaja 33:6**. Het is onmogelijk dat Hij niet overal Zijn eer zou doen uitkomen, zodat het toch een tevergeefs werk moet zijn wat de goddelozen willen bereiken. Want 'Levend ben Ik', dat is Zijn woord.

Daarom moet het ons goed gaan, ons die op Zijn goedertierenheid wachten. Al gaat het ook een tijdlang door alle moeilijkheden heen; ja, al gaat de weg ook langs diepe afgronden of door verschrikkelijke engten, geen nood! Het loopt toch uit op de stad, die boven is. Ook hier beneden is het onmogelijk, dat niet een ieder van de Zijnen, ieder naar zijn toestand en behoefte, aan het einde zal juichen en in de handen zal klappen, terwijl hij uitroept: 'Gij hebt mij verlost, Gij God der waarheid!' Levend ben Ik, zo spreekt onze Heere. Wat wil de duivel uitrichten, en wat de dood? Wat wil een wet doen die spreekt van 'hier een weinig, dáár een weinig; als u niet dit of dat hebt, dan komt u er niet door'? Wat wil al het dreigen van de machten van de duisternis met de toorn van God, of met de verdoemenis? Waar Hij zegt 'Levend ben Ik', daar heeft Hij álles gezegd wat ons tot onze troost nodig is om te weten.

Nu dan, bedrukte ziel, hoort u niet wat uw trouwe Heiland zegt? En bekommerd hart, ziet u niet Wie u vóór u hebt? Hij is, Hij is, en al wat aan Hem is, is leven, gerechtigheid en heiligheid voor u; een volkomen verlossing en een waarachtige overwinning. Hij leeft, ja Hij is levend met heel de heerlijkheid van Zijn Naam, met de volle macht van Zijn heerlijkheid, ons ten goede; ons arme, ellendige, hulpbehoevende schepselen die met zonde, nood en dood worstelen. Zo lag het ook voor de apostel Paulus, toen hij strijdend met duizend en één aanklachten en met het éne 'ja maar' vóór en het andere 'ja maar' na, tóch vol goede moed in Hem dit voor ons neer schreef. Dat had hij ook zelf aangegrepen, toen hij schreef: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt', **Romeinen 8:33**.

'Levend ben Ik!' Zo spreekt Hij, opdat wij allen een goed vertrouwen mogen hebben dat Hij als de waarachtige Profeet de waarheid van Zijn genade, volgens welke ons onze zonden vergeven zijn, wel zal handhaven. Dan mogen wij alle zorgen daarover en al ons zuchten en al het knagen van ons geweten van ons werpen. Want deze Profeet herroept geen van Zijn woorden. Zoals Hij aan hoeren en zondaren vergeving van zonden heeft verkondigd, zo zal het ook eeuwig blijven, tot afbreuk van het rijk van de duivel, en tot eeuwige troost voor het beangstigde geweten. Wat Hij spreekt, komt van boven, uit de hemel, uit het hart van de Vader, en brengt de Heilige Geest met Zich mee, opdat al wat hongert en dorst naar gerechtigheid, naar heiligheid en verlossing zich zal verheugen. Hij is levend om het licht van Zijn genade helder te doen branden in het hart; nooit zal dat licht worden uitgeblust. Hij is voor de Zijnen

steeds nabij, opdat alle antichristenen en werkheiligen samen met hun leer en werk vernietigd worden, en opdat de besnijding in de Geest eeuwig zal blijven, **Filippenzen 3:3**. Hij is levend, een getrouwe Hogepriester; Hij zal al onze zaken uitrichten voor de troon. Hij zal de gerechtigheid handhaven, die Hij heeft aangebracht; en de heiligheid, waarmee Hij door Zichzelf bekleedt wat geheel en al ontbloot is. Hij zal het ook niet aan zalving laten ontbreken voor hen die van uit de dorre wildernis tot Hem om zalving schreeuwen. Hij is levend, en een allergenadigste Koning. Tegen alle vijanden zal Hij Zijn heerlijk Rijk handhaven; dat Rijk waarin de allerminste van de broederen Hem het meest nabij is, en waarin de meest ellendige het heerlijkst prijkt in het sieraad van zo'n Koning.

Ik ben dood geweest, en zie, levend ben Ik. Dan kunt u niet meer sterven, niet verloren gaan, niet omkomen. Vrees niet voor de dingen die u nog te lijden zou kunnen hebben. Vrees niet voor oordeel of verdoemenis, sidder niet, en wees niet angstig! Ik heb u overdekt met de macht van Mijn genade. Sta recht op uw voeten. Hoop volkomen op de u toegebrachte genade. Wees getrouw tot in de dood, Ik heb de kroon van het eeuwige leven al voor u bereid. U zult die ontvangen! Houd u slechts dáaraan: 'Levend ben Ik.' Blijf in Mijn Woord; en zoals Ik voor de dood en de hel een pest ben, wees ook u zo een pest voor hel en dood! De Heere gaat voort: 'Levend ben Ik in de eeuwigheden van de eeuwigheden,' alsof hij wilde zeggen: geen vrees meer voor de toekomst! Ik sterf niet meer, Ik beheers de loop van de tijd; u kunt niet bedrogen uitkomen. Wat Ik ben als uw Heiland, dat ben en blijf Ik voor u tot eeuwige tijden. Eeuwig leven is u verzekerd, eeuwige genade, eeuwige gerechtigheid, een eeuwig heil, eeuwige trouw, een eeuwige erfenis.

Laten wij daarom het hoofd omhoog heffen, mijn geliefden, bij zulke woorden! Beneden is de wereld, de afgrond en de hel; nood en dood, kruis en allerlei verdrukking en lijden. Dit alles heeft een einde; alles heeft ten slotte een einde, wat ons drukt en bezwaart. Welaan, laat ons nog tien dagen verdrukking hebben: de gevangenis is gevangen genomen en alle verzoeking neergeworpen. De strik is vanéén, wij gaan vrij heen. Want onze hoop rust op de macht van Hem Die alles voor ons heeft volbracht. Gisteren heeft hij ons doorgeholpen, gisteren heeft Hij ons behouden, is Hij onze getrouwe Pleitbezorger geweest voor de troon en heeft Hij de satan gescholden. Vandaag troost Hij ons opnieuw; en ook morgen zult U mijn God zijn, want U kunt Uwe arme bruid niet verlaten. Amen. Stem van de bazuin: het is de laatste ure! Stem van de bazuin: de Bruidegom komt!

Eedzwering uit het liefhebbende hart van Hem, Die voor ons op Golgotha heeft gebloed, en aan Wiens voeten alle dingen onderworpen zijn. Stem van donder tot verschrikking van allen die tegen Zijn ellendigen woeden, om te verjagen dood, duivel, zonde en wereld. Stem van eeuwige troost, dat wij overwinnen zullen en overwonnen hebben. Stem van onze Liefste, waarmee Hij hel en afgrond gesloten en ons in Zijn liefde vrij baan heeft gemaakt, zodat wij met vreugde en verrukking ingaan in Zijn paleis. Stem van de Bruidegom: 'Juich, u die uit de bornput van Israël bent! Daar hebt u Mijn staf, zegelring en snoer voor uw eeuwige eer. Uw vrucht is uit Mij. Mijn 'Amen' verdoemt het gebed van de farizeeërs en van de duivel. Mijn 'Amen' hecht Ik aan al uw verzuchtingen, aan al uw smekingen, aan al uw gebeden, en zo gaat het naar binnen in de heerlijkheid, totdat u Mij ziet, zoals de Vader u heeft lief gehad.' Geweldige woorden; goede, troostrijke woorden! Daaraan weten wij dat hij Zijn leven, dat Hij ons geschonken heeft, ook bij ons zal

onderhouden; dat Hij het ook verder voor ons zal maken en Zijn werk in ons zal handhaven, zoals Hij het voor ons heeft verworven.

3. Ook heb Ik de sleutels van de hel en van de dood.

Kan ons dan nu niets meer in den weg staan? Dat vraagt het hart dat gedurig opnieuw bestreden wordt. Weliswaar staat ons alles in de weg, want de zekerheid die de Heere ons geeft dat wij erdoor zullen komen, dat wij overwonnen hebben, is geen zekerheid voor het vlees, maar een zekerheid voor het geloof. Het is geen zekerheid die zorgeloos maakt, alhoewel in deze zekerheid alles zó is gemaakt, dat wij volstrekt geen bezorgdheid, voor wat dan ook, hoeven te koesteren. Trouwens, daar zullen duivel en wereld wel voor zorgen, dat de heiligen van de Heere hier nooit zonder bestrijding blijven. Want al wat van de wereld is, kan niet anders dan hen hartgrondig haten, die van hun God getuigen en van Diens ontferming, en die alle vlees met alle werken van het vlees verdoemen. Daarom zal het wel waar blijven: 'Allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolging lijden.' Wat naar vlees geboren is, kan niet in rust laten wat in de Geest geboren is. De macht van de duisternis bestrijdt in de heiligen van de Heere zonder ophouden de Heere Zélf. Ze wil niet dat deze heiligen vrij van zorgen zijn, maar wil hen juist in zorgen brengen, om hen op die wijze ertoe te brengen, dat zij hun hand uitstrekken naar de ongerechtigheid en meedoen. Die macht van de duisternis wil hun het geloof ontroven.

U nu, mijn geliefden, u die zwak bent en gedurig opnieuw aangevochten wordt met allerlei bedenkingen, zoals: 'Zou het dan inderdaad wel waar zijn, dat wij het einde wegdragen zullen, de verlossing onzer zielen?' U werpt de vraag op: 'Weliswaar heeft de Heere tot hertoe geholpen, maar zal Hij het ook voor ons voleinden, zowel voor deze dag als voor de eeuwigheid?' O, laat u het geloof niet ontroven, maar hoor juist dán naar het Woord des Heeren:

'Zie, Ik ben levend in de eeuwigheden der eeuwigheden. Ik draag ook de sleutels van de hel en van de dood'. Dat is met andere woorden: Hel en dood zijn in Mijn macht; en daarom zult u voor de hel en voor de dood niet vrezen. Want de hel kan met haar listen ons niet meer overweldigen; zij zal het niet kunnen. Dat heeft de Heere ook gezegd. De dood kan met zijn smarten ons niet meer gebonden houden, want de Heere heeft de voorzegging getrouw vervuld: 'Hij zal de dood voor eeuwig verslinden, en de Heere zal alle tranen van hun aangezichten afwissen, en zal de smaad van Zijn volk van de aarde wegnemen.'

Denk toch niet dat er uit de hel plannen tegen u gemaakt zouden kunnen worden, waarvan de Heere de list niet al te voren zou verijdeld hebben. Denk toch niet dat de dood in zijn vele gedaanten u ter dood toe zou kunnen verschrikken, want Hij, de Heere, heeft hem het masker al afgerukt, zodat hij zich juist met zijn verschrikkingen in al zijn machteloosheid zal moeten openbaren. Ook al voegt de hel u honend toe: 'Ik krijg u toch wel in mijn kaken, u bent niet heilig!' laat maar dreigen wat dreigt. Weersta de hel en de dood, door vast te staan in het geloof. Houd u aan het Woord des Heeren Heeren: 'Ik draag de sleutels van de hel en van de dood.' Ja, het gaat weliswaar kort bij de hel langs; maar de Heere weet wel, hoe lang en hoe kort Hij de keten van de oude draak heeft gemaakt. Ook als deze de tanden toont en hard blaft, ook als hij al zijn venijn ons achterna werpt, toch kan hij niet bijten of schade doen. En onze graven... de Heere heeft ze alle geopend, toen Hij is opgestaan. Geen graf kan zich meer onder of over ons toesluiten. Elk graf is

een deur naar het leven, een doorgang tot het licht, tot de eeuwige vreugde, tot de bruiloft van het Lam. De dood is uit ons graf uitgeworpen, en in een eigen graf opgesloten; daarom kan ook geen dood ons meer houden. Hij heeft de moed niet meer ons als zijn buit te grijpen, want onze Overwinnaar over hel en dood draagt de sleutels niet te vergeefs. Er kan niet uitkomen wat wil, en evenmin kan ons daar naar toe slepen wat wil. Wie uit de hel wil, moet van Hem toestemming vragen, en moet ook vermelden waarheen hij gaan wil. Zou het zijn om hier of daar een dienstknecht van God, een Job aan te tasten, dan zal het niet anders kunnen gebeuren dan naar de raad van de Heere, zodat de hel er zich aan zal openrijten en de dood erdoor gedood zal worden. Dan zal het einde van de dienstknecht van de Heere nog des te meer blijken te zijn tot lof en prijs van Hem Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn welbehagen. En dit is Zijn welbehagen, dat Zijn ellendigen in niets beschaamd zullen uitkomen, terwijl zij hopen en wachten op Zijn heilige en rechtvaardige Naam.

Laat ons daarom de dierbare en troostvolle woorden van onze lieve Heere en Heiland hoog in waarde houden; want dat zijn geen woorden van een mens, maar van de Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit. Naar Zijn eigen uitspraak bezit Hij immers een heel andere macht dan de macht van hel en dood. De macht van al het zichtbare en van alle machten van de duisternis heeft hoegenaamd niets meer in te brengen in de hemel en op de aarde. In hemel en op aarde moet alleen gelden en hééft ook alleen geldigheid de macht van onze Heere Jezus Christus, onze grote Koning. Nadat Hij met Zijn dierbaar bloed voor al onze zonden volkomen heeft betaald en ons uit alle overmacht van de duivel heeft verlost, moeten alle dingen nu dienen en meewerken aan onze zaligheid, opdat wij tot eer mogen komen en het Koninkrijk beerven, dat voor ons bereid is vóór de grondlegging van de wereld.

Geloven wij echter niet, dan blijven wij niet. Maar dit is het waarachtige geloof, dat niet naar zonden vraagt of naar werken, niet naar verloren zijn en ook niet naar heiligheid, maar dat alléén vraagt naar het Woord van de Heere en daarbij blijft in lijdzaamheid. Dat geloof kiest ook de onderste weg, en laat dood en duivel met paard en wagen over zich heen rijden. Maar toch houdt hij zich hieraan: U, Heere Christus, bent de rechte Man, U zij de eer! Ik geef mij aan U over, zoals ik mij bevind. Daar hebt U mij; ik deug tot niets, U alleen bent heilig! Hebt U welbehagen in mij, dan zult U mij wel tot eer brengen. Aan Uw Woord houd ik mij. Ja, ik ben een dode; maar in Uw Naam steek ik getroost het vaandel omhoog. U bent mijn leven. Ja, Amen. In mij is geen kracht tegen de grote menigte van hen die mijn ziel haten; ik sidder voor hel en dood. In mij is geen kracht, ook niet om voor Uw aangezicht op de voeten te blijven staan. In het stof verootmoedig ik mij; wie ben ik en wat is mijn huis voor U? Maar toch juicht mijn ziel U ter eer. U geeft mij moed door Uw woorden: 'Vrees niet!' Uw 'Amen' is voor mij als een zegel dat niet de hel maar de hemel van Uw zaligheid, dat niet de dood, maar Uw leven mij in eeuwigheid bezit. Weest U mij genadig. U hebt alles wel gemaakt!

Mijn geliefden, wie het te doen is om het Woord van de Heere: de Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, dat Hij ons tot Zijn kinderen en tot erfgenamen van Zijn Koninkrijk heeft aangenomen. De Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, dat hij ons tot hiertoe met louter trouw heeft geleid. De Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, dat Hij Zijn Woord geheel en al heerlijk vervuld heeft bij ons, die te doof en te blind waren om te midden van de stormen Zijn stem te horen, en in de nood Zijn heerlijke gestalte te

aanschouwen. De Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, dat wij ook vandaag weer voor Zijn Naam een Eben-Haëzer ¹ mogen oprichten. Hij heeft het gebed gehoord, en de tranen geteld. Wij zeggen met Jakob: 'Dit had- den wij niet gedacht, en dat nog veel minder'; maar de Heere gaf ons boven bidden en denken. O, wat een welgelukzaligheden bij een zo overvloedig smaken en proeven van Zijn trouw!

Wat zal het ons eenmaal wezen, wanneer wij tezamen zullen gekomen zijn in de zaal hierboven, ver boven de wolken, hoog boven hel en graf! Dáár zullen wij dan ook uitroepen: Wij hadden het niet gedacht dat het Woord van onze Heere zo waarachtig was. Nog minder dat wij er werkelijk zouden dóórkomen, maar nu is ons óók het aanschouwen vergund. Heerlijk geprezen en hoog geloofd zij Zijn trouw!

AMEN !

Slotzang: Psalm 147:6 en 7.

¹ De Niederländisch-Reformierte Gemeinde te Elberfeld had zich in de voorafgaande week door een regeringsbesluit als zelfstandige en onafhankelijke gemeente kunnen vestigen. De gemeente was nu, nadat ze het vroegere, zeer benauwde lokaal voor hun samenkomsten had verlaten, voor de eerste maal op deze zondag bijeen voor het horen van het Woord van God in een grotere en ruimere zaal.

MET CHRISTUS STERVEN EN LEVEN

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Deze preek is uit “Werken van dr. H.F. Kohlbrügge - Feeststoffen” werd gehouden 30 april 1848, v.m.

Reveilserie No 453

Romeinen 6 vers 7-12

- 7 *Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.*
- 8 *Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;*
- 9 *Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.*
- 10 *Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.*
- 11 *Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.*
- 12 *Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven lichaams.*

Tot welk nut zal de opstanding van Jezus Christus ons strekken? Zal het ons genoeg zijn, mijn geliefden, alleen maar te weten dat Jezus uit de doden is opgestaan? De kennis maakt opgeblazen. Of kan het ons troosten dat de opstanding van Christus voor ons een zeker pand van onze opstanding is? Maar Christus zal komen met de engelen van Zijn macht, en dan zal de stem gehoord worden: Gij doden staat op en komt voor het gericht! – De Koning zal niet allen die Hij zal opgewekt hebben, in Zijn paleis opnemen. Niet allen zullen tot hun troost Zijn heerlijkheid aanschouwen; veeleer zal Hij de schapen aan Zijn rechterhand, maar de bokken aan Zijn linkerhand zetten. Alleen tot hen die aan Zijn rechterhand staan, zal Hij zeggen: ‘Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld.’ Daarentegen zal Hij zeggen tot degenen die aan Zijn linkerhand staan: ‘Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat de duivel en zijn engelen bereid is.’

Zal een mensenkind zich van te voren met zijn mening vleien: Hij zal mij aan Zijn rechterhand zetten, ik behoor toch ook tot Zijn schapen? Of moet hij zich juist veel meer beproeven, of hij wel werkelijk een schaap is? Het gaat hier niet om een opstanding, maar om een zálige opstanding. Wie zal tot deze zalige opstanding geraken? Ik denk: diegene wie het in waarheid om een zalige opstanding te doen is. Hij wie het daarom te doen is, heeft aan dit leven niets; het is hem hier alles een leven van de dood. Hij bouwt zijn zalige verwachting niet dáárop dat hij een schaap is, maar hij bouwt zijn zaligheid op de eeuwige trouw van de Herder Jezus Christus. Hij kan niet aardsgezind zijn; hij verwacht zijn Heiland, Jezus Christus, uit de hemelen. Hij is in alles wat hij gevoelt weg, dood en begraven; en het leven is hem Christus.

Het behoort tot mijn bediening, u dit vóór te houden en met ernst te betuigen. Want het kan onmogelijk goed zijn dat velen zich in de Heere beroemen, en toch allerlei ongerechtigheid bedrijven. Ik heb de plicht de goddeloze te waarschuwen en hem te verzekeren dat het hem niet goed zal gaan. Ik bedoel zo'n goddeloze, die zich voor een schaap houdt maar in zijn hart toch een bok is. Wie het om een zalige opstanding te doen is, heeft zijn wandel werkelijk in de hemelen; hij leert zichzelf verloochenen, en ook de goddeloze handel en wandel van de wereld af te zweren.

De apostelen schrijven in al hun brieven van een kracht der opstanding van Jezus Christus. Van een kracht die niet alleen geldt voor gene maar ook voor deze zijde van het graf. Deze kracht zal zich openbaren aan de armen en ellendigen. Maar waar zij zich niet laat gelden, daar is geen ware armoede en ellende, en daar is geen kennis van de zonde door de Wet van God. Daar is geen waarachtig verlangen om in overeenstemming met deze wet te leven, en daar is geen verslagen gemoed, en geen honger en dorst naar gerechtigheid. U mag zelf oordelen, of dat zoeken van zichzelf, in plaats van dat wat van God en de naaste is, voor de kracht van de opstanding ruim baan moet maken, óf niet. Dat geldt ook voor de gierigheid, die afgoderij is en de wortel van alle kwaad, of voor wereldgelijkvormigheid in uw gedrag, of voor de begeerte van de ogen, de begeerte van het vlees en de grootsheid van het leven.

Dat geldt eveneens voor de onverzoenlijkheid tegen uw naaste, of de leugenachtigheid en onoprechtheid van allerlei aard, voor oneerlijkheid of onbuigzaamheid van hart, voor hardnekkigheid en trotsheid van het vlees. Moet dit alles ruim baan maken voor de macht van de opstanding, óf niet? Die droeve zelfhandhaving, die Christus niet alles in allen wil laten zijn, wat levert ze stinkende vruchten op, en wat voor werken des doods heeft ze ten gevolge! Laat die zelfhandhaving opnieuw voor ogen gesteld worden, wat ze is – en laat ons opnieuw de kracht van de opstanding van Christus worden voorgehouden, opdat het geloof aan de opstanding van Christus in ons geen dood geloof zal zijn, maar een geloof dat door de liefde werkzaam is.

De tekst is Romeinen 6:7-12:

Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven; Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, iet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem. Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. Dat dan de

zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfs lichaams.

Het ambt van een getuige van Jezus Christus is een kostelijk maar ook een zwaar ambt. Het Woord recht snijden is niet zo'n gemakkelijke zaak als velen wel denken. Het wordt echter recht gesneden, waar de hand die snijdt in Gods hand rust. Het ambt wordt goed bediend, waar de ogen niet op vlees, maar op de God der geesten van alle vlees gevestigd zijn. Waar de Geest in de raderen is, daar gaat men rechttoe rechtaan, en draait en wendt men zich in niets naar de wil van mensen.

Ik heb al twee keer over dit zesde hoofdstuk van de brief aan de Romeinen gepreikt. Ik herhaal het, dat er voor vlees iets beangstigends in dit hoofdstuk is, zodat men het wel graag zou willen overslaan. Men kan er met al zijn theologiseren niet mee vooruitkomen, want óf men vervormt het tot een zogenaamde christelijke zedenleer óf men verdraait het op een andere manier.

De apostel Paulus is een arme zondaar geweest en heeft ook niets heiligs of bijzonders van zichzelf willen weten. Hij heeft Christus gepredikt, en wel 'Die gekruisigd'; Die heeft hij geheiligd. Van zichzelf heeft hij geschreven: ik ben de voornaamste van de zondaren; ik ben vleselijk, onder de zonde verkocht. Hij heeft dus zijn bederf, de diepe ellende en de grondeloze verlorenheid van alle vlees erkend. Hij heeft alleen in de Heere willen roemen, alleen de genade van Jezus Christus willen prijzen, zoals hij dan ook betuigt: 'Wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen', **Filippenzen 3:3**. Ook schrijft hij dat dit zijn leven uitmaakt: Christus te kennen 'en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap van Zijn lijden, of ik enigszins', zo betuigt hij, 'Zijn dood gelijkvormig wordende, moge komen tot de wederopstanding der doden' (**Filippenzen 3:10-11**).

En daar stort hij nu zó zijn hart verder voor ons uit: 'Broeders, ik acht niet dat ikzelf het gegrepen heb. Maar één ding doe ik, vergetende hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het doelwit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus', **Filippenzen 3:13-14**. Zo'n apostel moet dus ook gehoord worden in alles, wat hij in dit zesde hoofdstuk schrijft. Hij heeft voor ons de woorden van de Heere Jezus weergegeven, zoals hij die ontvangen heeft. Hij heeft niet in de lucht geschermd, en ons niet een leer voorgehouden, die ook wel nagelaten kan worden zonder dat ons dit, wat onze zalige opstanding betreft, zou kunnen schaden. Zijn evangelie is het Evangelie van Jezus Christus. Het zijn woorden van de Geest, levende woorden die waarheid zijn geweest, allereerst voor hem die ze geschreven heeft.

De zelfhandhaving schuwt de waarachtige, koninklijke weg, en heeft twee sluipwegen om in de schapstal te komen, zonder door de deur voor de schapen binnen te gaan. Óf ze versmaadt en veracht het Evangelie dat genade verkondigt die geheel en al genade is, en voegt de wet er nog half aan toe. Óf ze zorgt ervoor dat de genade en de Naam van God gelasterd worden door een gedrag, dat evenals zichzelf uit de dood is. Tegen deze beide sluipwegen en tot handhaving van de koninklijke weg van gerechtigheid staat dit hoofdstuk, en het zal zeker blijven staan. Het vlees dat zichzelf handhaaft, zal echter moeten vallen. Maar wie, wat het vlees betreft, heeft willen omkomen, opdat hij door de Geest in Christus Jezus levend zal zijn op de dag van Christus, ziet zich op de meest zekere en troostrijke wijze ontheven van elke bedenking die in hem tegen de genade opkomt.

De genade van Jezus Christus betekent voor het vlees en de zonde dood en ondergang. Het lieve Evangelie, de genade, komt tot mensen die niet kunnen geloven dat er voor hen genade is. Waar het komt, vindt het slechts zonde; het vindt een mens die verloren ligt in zijn bloed, een mens midden in de zonde, tot over het hoofd in het slijk verzonken, dood en machteloos om zichzelf te redden, zichzelf te reinigen. Zo'n mens trekt het Evangelie eruit met haar 'u zult leven!' en met haar 'houd u alleen aan Mij vast, dan bent u rechtvaardig en rein!' Als men eruit gerukt is, heeft men grote vrede; maar het duurt niet lang, of men bespeurt dat men van rondom in de onreinheid ligt. Het gebod komt tot de mens, zoals hij het nog nooit gehoord had; oude zonde herleeft, en het woord 'gij zult niet begeren', brengt de arme mens in de grootste aanvechting.

Levendiger nog dan ooit te voren wordt de vraag: hoe ben ik rechtvaardig voor God? En met een nog meer verbrijzeld hart dan te voren wordt de troost opgevat: geloof alleen. Trouwens, ook de woede van de duisternis, de woede van de verzoeking, vergezeld van de zondemacht, laten zich des te heviger gelden, met het doel dat een aangevochten ziel dit 'geloof alleen, Mijn genade wordt in zwakheid volbracht!' geheel en al laat varen. Alleen door het geloof in Christus wordt de woede van de machten der duisternis te schande gemaakt, en wordt de macht van de zonde gebroken. Maar dit ziet een aangevochten ziel niet, want wie gelooft, ziet het tegendeel. Omdat hij slechts zonde ziet, stormt ook op hem de grote vraag los: 'Zullen wij dan in de zonde blijven?' (Romeinen 6:1). Voor een hart dat zo aangevochten wordt, moet alles wat de apostel daarop laat volgen, zoeter zijn dan honing en honingzeem, als hij het maar grondig verstaat.

De duivel werpt immers juist zo'n vraag in het hart, opdat men maar in de zonde zal blijven; want hij wil de mens van het geloof in het Evangelie wegrijven en naar de Wet terugrijven, omdat hij heel goed weet dat de letter doodt, maar de Geest levend maakt. Wie de taak heeft aan anderen het Evangelie te verkondigen, is boven anderen aan allerlei aanvechting blootgesteld; en als gevolg daarvan houdt de apostel zichzelf deze vraag vol aanvechting voor, en hij lost deze vraag op door de Geest van Christus. Maar waar de zaaier uitgaat om te zaaien, daar zijn vier soorten grond, en vier soorten mensen. Op elke soort wordt het zaad geworpen, maar slechts één soort draagt vrucht, dertig-, zestig- en honderdvoud.

De drie verkeerde soorten mensen nemen het geloof ook aan, en kennen op hun manier de geloofs-gerechtigheid, maar zij genezen zichzelf niet met het apostolische antwoord. Nee, zij stellen zich boven anderen en voornamelijk boven de leer van de gerechtigheid zelf. Zij wringen en draaien eraan om er zelf onder te kunnen wegduiken, en blijven in hun zonden. Deze vossen die de wijnberg des Heeren zouden willen verderven, worden door dit hoofdstuk gevangen. Tegelijk wordt door dit hoofdstuk aan deze drie soorten mensen alle verontschuldiging ontnomen. De opstanding van Christus en haar kracht wordt voor hen zo'n hindernis dat zij er nooit overheen zullen kunnen komen. De vierde soort van mensen, de goede akker, wordt hier juist des te meer bevochtigd en gedrenkt door de genadige regen.

Wie werkelijk verlangt van de zonde los te komen en vrij te zijn, voor wie de zonde een diepe smart, een hevige strijd veroorzaakt, wie het erom gaat overeenkomstig de Wet te leven, en wie het werkelijk om heiliging en reiniging van zijn zonde te doen is, die moet dáárbij blijven door alleen te geloven! Hij moet zijn troost dáár zoeken waar die te vinden is, te weten in de dood en in de opstanding van Jezus Christus.

Hij moet trachten goed te begrijpen dat hij de dood gestorven is in Christus' dood, en dat de oude mens, die tegen God, tegen Zijn Wet en Zijn gerechtigheid was, met Christus aan het kruis genageld werd. Christus droeg aan het kruis onze zonden niet te vergeefs in Zijn lichaam. Hij deed dit, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan zou worden, opdat wij voortaan de zonde niet meer zouden dienen (**Romeinen 6:6**). U ziet het: de apostel wijkt niet van de rechte Man; hij leidt ons rechtstreeks naar Christus. Wie zich aan Christus vasthoudt, heeft in Hem alles wat Hij gewerkt heeft. In de dood van Christus bent u gestorven. Toen Hij stierf, stierf u met Hem, en Hij liet u met Zich sterven, opdat u van de zonde vrijgesproken zou zijn. Want wie gestorven is, is vrijgesproken van de zonde.

Dit is een troostrijke spreuk, die ook in het dagelijkse leven waar is. Want het is toch zo dat zolang een misdadiger leeft, hij van de misdaad die hij bedreven heeft, niet vrijgesproken wordt. Hij raakt de aanklacht wegens zijn vroegere overtredingen nooit kwijt, en de zwaarte van zijn veroordeling neemt met de grootte van zijn misdaad toe. Als iemand – bij wijze van spreken – een dronkaard is, een leugenaar, een gierigaard is; of een verkwister, een luiaard, een oneerlijk mens; als iemand een lasteraar, een kwaadspreker, een ongehoorzaam mens is; of een onkuise persoon, een huichelaar of een godslasteraar, dan wordt hem dit toegerekend zo lang hij leeft. Maar als hij dood is, wie wil of mag dan de dode nog iets verwijten? Zijn binnenste ik, dat toch al dit soort misdaden begaan heeft, is niet meer in hem. Men kan hooguit van de gestorvene zeggen: hij wás zo of zo. Maar u kunt niet zeggen: hij is het. Hij kan die geboden ook niet meer overtreden; hij kan niet meer zondigen, want hij is dood. Niemand wordt nog – omdat hij deze of gene misdaad bedreven heeft – in de gevangenis gevangen gehouden als hij dood is.

Nu zou ik wel willen weten, welke zonde de ellendige die met Christus gestorven is, kan verweten worden, of met welke zonde hij nog te maken zou hebben. Eertijds was u zo, schrijft de apostel, 'maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in de Naam van de Heere Jezus, en door de Geest van onze God', **1 Korinthe 6:11**. Van de doden zal men niet dan goed spreken. Is dus iemand met Christus gestorven, dan zal alleen dit van hem gelden, dat er volstrekt geen kwaad meer in hem is. Maar wij hebben daarbij op Christus te zien, en niet op wat het vlees, wat het vreesachtige hart zegt. Gods Woord zegt dat het zó in Jezus Christus waarheid is, en dat moet ons genoeg zijn.

Trouwens dit is de zaak: of wij met Christus gestorven zijn. Het Evangelie sluit geen zondaar buiten. Wie het gelooft, die heeft het, die is gestorven. Maar dáár ligt het: wie gelooft het? Antwoord: degene die Gods Woord hoger acht en voor wezenlijker houdt dan al zijn twijfels en alles waarmee de duivel hem toespreekt. Gods Woord moet immers bij ons gelden, en niet dat wat het zwakke hart zegt; niet dat wat wij zien of opmerken. Christus is voor onze zonden gestorven, en niet voor Zichzelf. Dit zegt het Woord ons; al het andere zal leugenachtig blijken te zijn, wat voor hoge en heerlijke schijn van waarheid het ons ook mag voorspiegelen. Christus stierf echter niet alleen, Hij stierf met zondaren, Hij stierf als de tweede Adam.

Daarom zijn dan ook allen die in Hem geloven, mét Hem gestorven. Dit is moeilijk te begrijpen en ook moeilijk vast te houden voor het aangevochten hart, dat vrij van zijn zonde zou willen zijn. Menigeen meent dat het hem maar weinig zou baten om alleen te geloven, omdat hij er toch niets van ziet dat hij uit de zonden is weggehaald of van de zonden is vrijgesproken. Ja, het ziet er bij hem uit alsof hij in de zonde

bleef voortgaan, alsof hij de genade in ongebondenheid veranderde. Hoe het er echter ook bij hem uitziet, of hij het kan vasthouden of niet, daardoor verandert de zaak niet, – het is nochtans waar! Gods Woord zegt het tegen ieder die aangevochten wordt: u bent met Christus gestorven. Daarom behoort niemand u uw zonde te verwijten; ze is van u afgenomen, u bent daarvan vrijgesproken, en u hebt er niets meer mee te maken. Hoewel u het tegenovergestelde bij u meent op te merken, – u moet op Christus zien.

Maar als wij nu met Christus gestorven zijn, dan geloven wij ook dat wij met Hem zullen leven. Dat is nu het ware geloof waarmee niemand bedrogen zal uitkomen. Houd dát maar in de eerste plaats vast, dat u met Christus gestorven bent, en als gevolg daarvan in Hem vrijgesproken bent van de zonde. Dan zult u weldra ook voor de hele toekomst een goed vertrouwen op Christus hebben. De apostel wil vooral zeggen: Christus heeft geen half werk gedaan. Hij heeft het leven en de onverderfelijke aan het licht gebracht, **2 Timotheüs 1:10**. De apostel spreekt hier van een eeuwig leven met Christus. Zo'n leven begint echter al hier.

Op deze wijze sluit de apostel daarmee tevens in, het wandelen in gerechtigheid, het wandelen voor God, het voortgaan in Zijn wegen en geboden. Het is liefelijk, dat hij schrijft: dat gelóven wij, dat wij met Hem leven zullen. Hij schrijft niet: Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo leven wij ook met Hem, hoewel dat óók waar zou zijn. Maar de lasteraars en de naam- christenen, die met de duivel een verbond hebben gesloten, hebben het gemunt op het eerlijke gemoed van hem die aangevochten wordt, dat niets dan zonde en ellende voor zich heeft. Die lasteraars zouden hem zo graag van het ge1oof willen beroven en hem willen brengen tot de werken van de Wet. Daarom schrijft de apostel dat wij gelóven dat wij met Hem zullen leven. Wij geloven dat Hij ons uit Zijn volheid genade voor genade zal meedelen, dat Hij ons in Zijn wegen zal leiden, en in Zijn woorden zal bewaren. Zo geeft de apostel uitdrukking aan het goede vertrouwen op de Heere bij hem en de gemeente.

Zo'n vertrouwen op de Heere is een goede barricade tegen de vijand; hij kan die niet veroveren. Christus zal wel zorgen. Met Hem heeft men geen nood, maar is men veilig. Wie daarom in aanvechting van zonde is, mag weten aan Wie hij zich te houden heeft, namelijk aan Christus. Als hem daarbij dan voor de voeten mocht geworpen worden: maar welk onderpand hebt u daarbij dan voor de toekomst? Moet u dan, nadat u Christus beleden hebt, niet de Wet daarbij voegen, opdat u voortaan ook heilig zou worden, in heiligheid wandelen en in heiligheid volharden? Dan moet hij dit ter harte nemen: dat Christus zijn wet en zijn heiligheid is. Vanuit de mens zal er met behulp van de Wet niets te voorschijn komen wat als heiligheid voor God zal gelden, maar in de gemeenschap met Christus zal men wel met een heiligheid bekleed worden die liefelijk en aangenaam is in de ogen van God.

Daarop zal men al zijn vertrouwen stellen voor alle goede werken, dat men Zich enkel en alleen aan Christus houdt. In de gemeenschap met Zijn leven zal het ons aan geen vrucht van de Geest ontbreken. Dat mag men voor waar houden en daarop 'amen' zeggen, al zag het er ook ogenblikkelijk zó uit, dat men er voor zichzelf allerminst op durft hopen. Zo'n geloof, zo'n vertrouwen heeft een goede grond. Wij weten, schrijft de apostel, 'dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem', **vers 9**. Wij hebben een Heiland Die nu niet meer sterven kan, een levende Christus Die nu eeuwig leeft. De dood zal Hem voortaan niet meer onder zijn macht en heerschappij kunnen krijgen, en

daarom ons óók niet. Begrijp dit toch eens en voor altijd: dat Christus, toen Hij in het graf lag, daar onze veroordeling droeg: 'want gij zijt stof, en gij zult tot stof weerkeren', [Genesis 3:19](#). Daarom werd Hij aan de aarde gelijk gemaakt, zodat Hij stof en aarde was ter wille van ons. Hij lag in het graf in de persoon van een zondaar, van de oude Adam. Voor ons wierp Hij Zijn verscheurd lichaam onder de heerschappij van de dood en Zijn ziel in de hel. Daar lag dan nu onze oude Adam in Christus, aan de aarde gelijk gemaakt met geheel zijn tegen God weerstrevend en vijandig bestaan. De dood kon tot Christus zeggen: U bent van mij; en de hel: U bent in mijn macht, omdat U de persoon van de zondaar bent, wiens vloek en verdoemenis U op Zich hebt genomen. Daartegenover kon Christus zeggen: Ik ben nochtans van God; en God sprak: Hij is van Mij, Hij is van Zichzelf heilig en onschuldig, en heeft aan Mijn gerechtigheid genoeg gedaan.

Zo moest dan de dood zijn buit vrijlaten, en de gevangenis van de hel haar poorten opendoen. De hel kon de vloek, de verdoemenis, de oude mens, de zonde vasthouden, maar ze moest Christus loslaten, en mét Hem degenen die Hij gekocht heeft, voor wie Hij de losprijs heeft betaald. Als Overwinnaar ging onze Heere uit het graf; God wekte Hem op uit het midden van alle doden. Zo stond Hij dan op als Degene Die de zonde had uitgedelgd, Die voor de dood een vergif en voor de hel een pest geweest was. Hij stond op als onze Heere, als ons leven, als onze gerechtigheid. Nu kan Hij voortaan niet meer sterven; geen dood, van welke aard ook, kan Hem ooit weer in zijn macht krijgen. Voortaan heeft Hij een eeuwig Rijk, waarin Hij Zich zal handhaven, waarin de Vader Hem ook zal handhaven. Hij zal voortaan Zijn gemeente, die Hij heeft liefgehad handhaven. Hij zal voortaan elke arme en ellendige die op Hem zijn vertrouwen stelt, handhaven in Zichzelf, handhaven in dat leven, in die gerechtigheid als Hij voor ons heeft uitgewerkt.

De wedergeboorte, die God door Christus gewerkt heeft toen Hij Hem uit de doden op- wekte, de nieuwe schepping, waardoor wij in Christus Jezus geschapen werden, de wederoprichting van alle dingen, die Adam verloren en Christus teruggebracht heeft, zal Christus wel weten te handhaven. Hij heeft immers tegen Zijn gemeente gezegd: 'En ziet, Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld', [Mattheüs 28:20](#). Ook heeft Hij gezegd: 'Efraim! wat heb Ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord, en zal op hem zien; Ik zal hem zijn als een groenende dennenboom; uw vrucht is uit Mij gevonden', [Hosea 14:9](#). De dood heeft de Heere Christus willen vangen met een list van de duivel; maar daartegenover heeft Christus de dood gevangen met een goddelijke list, dat is met de onschuld van Zijn liefde jegens allen die daar zaten te zuchten in de macht van de dood. Nu de strik van de dood verscheurd is, kan de dood de Heere Christus nooit weer in zijn macht krijgen.

Door Christus is het geweld en de heerschappij van de duivel te niet gedaan. Omdat Christus nu leeft en niet meer sterft, zal de dood u ook niet in zijn macht krijgen; want Christus wil niet voor Zichzelf leven, maar Hij leeft om het welbehagen van Zijn Vader te doen, om het Rijk te geven aan degenen die Hij verlost heeft, aan Zijn heiligen, uitverkorenen en gelovigen. Hij doet dat opdat zij met Hem heersen en leven voor altijd – in Zijn leven, in Zijn gerechtigheid, en opdat de zonde niet meer over hen zal heersen. Daarom schrijft de apostel verder: 'Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode', [vers 10](#). De prikkel van de dood is de zonde. Zoals de os door een prikkel wordt voortgedreven om de ploeg te trekken, zo prikkelt de dood ons ook om ons in zijn macht, in de hel en in het verderf te voeren. De prikkel waarvan hij zich bedient, is de zonde. Is de zonde uit het midden

weggedaan, dan heeft de dood geen prikkel meer; dan kan die ons niet meer in de hel en in het verderf drijven. Deze prikkel moest hem uit de hand genomen worden; daarom werd Christus zonde voor ons, in onze plaats. Toen had de dood een voortreffelijke prikkel in zijn hand, waarmee hij zichzelf ten dode toe prikkelen kon; want deze 'zonde voor ons' moest hij loslaten, omdat zij louter 'gerechtigheid Gods' was. Nu heeft de dood geen prikkel meer. De zonde is uitgedelgd, haar speerpunt is afgebroken, ze is te niet gedaan. Daarvoor stierf Christus – en daarvoor stierf Hij éénmaal, eens voor altijd.

Daarom behoeven wij aan het geloof geen werken toe te voegen, en aan het Evangelie geen Wet, alsof het nog enigszins van ons afhankelijk zou zijn, door welke kracht dan ook, om de zonde te verzwakken, te verstoren en te doden, nadat wij Christus aangenomen hebben. Maar wij hebben ons vóór en na alleen aan Christus te houden. Hij heeft immers met één slag de zonde tenietgedaan, toen Hij Zich voor ons in de dood overgaf. Maar nu voortaan leeft Hij! Hij heeft aan de dood zijn prikkel ontnomen. Hij leeft, zodat Hij degenen die van Hem zijn, zal helpen en bijstaan. Hij zal de zaligheid die Hij voor hen verworven heeft, ook voor hen verdedigen en handhaven. Want wat Hij leeft, dat leeft Hij voor God; dat leeft Hij als Christus, niet voor Zichzelf, maar tot eer van God. Dat doet Hij, opdat Gods wil voortaan ook door ons gedaan zal worden, en opdat het recht dat de Wet van ons vordert, ook in ons naar Geest en waarheid vervuld wordt.

Wie het zo om reiniging, om heiligheid, om goede werken, om het volbrengen van de wil van God te doen is, laat die alleen gelóven en het geloof vasthouden. Daarin alleen heeft hij de gerechtigheid die voor God geldt. Laat hij zich aan Christus overgeven zoals hij is, met zonden en al, met zijn zwakheid en onmacht; en laat hij zich geheel en al aan Hem houden. Alles wat Christus leeft, dat leeft Hij opdat de levende God door ons oprecht gevreesd, geëerd en gediend wordt in Geest en in waarheid. Dat leeft Hij om degenen die Hij verlost heeft, heilig en onberispelijk aan Zijn God voor te stellen. Wie zich daarom aan Christus houdt, zal het ondervinden hoe waar het is wat de apostel schrijft: Christus is opgewekt tot onze rechtvaardigmaking, [Romeinen 4:25](#). En ook: 'Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing', [1 Korinthe 1:30](#).

Daarom schrijft de apostel: 'Alzo ook gij, houdt het daarvoor, dat gij wel der zonde dood zijt; maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze Heere', [vers 11](#). Met dit 'daarvoor houden' zal niemand beschaamd worden. Christus staat daar niet alleen om voor Zichzelf te leven. Hij staat daar voor God levend met Zijn gemeente. Die vertegenwoordigt Hij voor God. Aan Hem hebben wij een goede Borg, zodat ons leven en onze gerechtigheid, die Hij is, ons niet weer ontnomen worden, en zonde en dood over ons niet meer kunnen heersen. De zonde heeft aan ons niets, want voor haar zijn wij lijken en met lijken kan zij toch niets meer beginnen. Wat Christus is, dat zijn wij ook in Hem, onze Heere, Die ons gekocht heeft. Hij is der zonde gestorven en heeft die te niet gedaan; daarom kan de zonde niets met ons beginnen. De oude Adam is immers dood, die ligt in het graf.

Christus leeft voor God, opdat Diens wil zal geschieden, Diens Wet bewaard en Diens eer gehandhaafd zal worden. Zo zijn wij dan in Christus levend voor God om Zijn wil te doen, Zijn Wet te bewaren en Zijn eer te zoeken. Christus en wij zijn voor God één lichaam. Van Hem, het Hoofd, daalt het af. Laten wij daarom op ons Hoofd zien, dan gaan alle dingen goed. Hij heeft immers een kloof tussen de zonde en ons gemaakt.

Dit is werkelijk een troostrijk Evangelie voor de aangevochten mens! Hij mag het ervoor houden dat hij rechtvaardig is zoals God rechtvaardig is; dat hij heilig is zoals God heilig is. Hij mag het ervoor houden dat hij in zijn lieve Heere Jezus Christus mag blijven om in Hem alles te hebben, door Hem en van Hem alles te ontvangen, in Hem alles van een genadige God en Vader te verwachten, hoewel hij ook alles rondom zich ziet wat daartegen strijdt. Dit geloof bewijst zich ten slotte toch machtiger dan alles wat hiertegen in opstand komt.

Maar voor hem die aangevochten wordt, is de zonde geenszins een onverschillige zaak. Hij moet daarvan volstrekt verlost zijn. De zonde maakt hem bang, maakt hem bedroefd en doet hem diep verdriet. Wie uit God geboren is, is op heiligheid uit, opdat hij heilig zal zijn in geheel zijn handel en wandel. Hij kan die heiligheid evenwel niet bereiken, niet vinden; daarom is hij zo aangevochten, en wordt Christus hem in de wereld uit de ogen weggetoverd. Hij wordt ermee aangevochten of Christus zijn heiligheid is en of hij het ervoor mag houden dat hij voor de zonde een lijk is. Hij wordt ermee aangevochten of hij waarachtig voor God leeft in Christus Jezus, onze Heere, omdat Christus leeft. Hij wordt ermee aangevochten of de zaligheid hem niet zal ontgaan, omdat Christus niet meer sterft. Hij wordt ermee aangevochten of zijn werken voor God zeker vol zullen blijken, omdat de levende Christus daarvoor wel zal kunnen zorgen. Daarom juist moet hij zich naar Christus uitstrekken; al het overige kan hij dan rustig en bedaard laten varen. Ondanks zonde, dood en duivel mag hij alleen geloven, en zo zal hij wel ervaren hoe machtig zo'n geloof is, waardoor een mens voor God rechtvaardig is, zonder werken der wet.

Maar dat moet ook de mondchristen weten, die onder het masker van het geloof en van het 'daarvoor houden' allerlei onrecht als water kan indrinken. Hij moet ook weten dat hij niet tot de armen en ellendigen behoort, en dat deze troost van het Evangelie niet voor hem geldt. Het geldt alleen voor degenen die voor Gods Woord beven en wegzinken; voor degenen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Want de apostel drijft hier niet een leer, die zo ongeveer uit inbeeldingen bestaat, alsof die zaken in de hersens rondzwemmen en waarvan de werkelijkheid nergens te zoeken of te vinden is! De leer die de apostel hier verkondigt, heeft hart, heeft ziel, heeft lichaam, heeft vlees en beenderen, zodat het iets waarachtigs is, en veel, veel wezenlijker dan menigeen denkt.

Het besluit staat er daarom niet te vergeefs: 'Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijke lichaam', **vers 12**. De zonde mag geen koning in uw sterfelijke lichaam zijn. Daar stoort trouwens menigeen zich niet aan, dat zijn lichaam sterfelijk is, omdat het een dood lichaam is. Men meent dat het leeft en dat men voor dit levende lichaam moet zorgen om het heilig te maken of in het leven te houden. Daarvoor worden dan allerlei wegen ingeslagen, die geheel van Christus afleiden; en daar laat men dan 'het van God af zijn' koning spelen. Men liegt, bedriegt, begeert, lastert, onderdrukt, steelt, rooft, en doet wat men goed vindt, opdat men een som geld, zijn eer en zijn lust zal krijgen, en dit alles onder de naam en het masker dat men wedergeboren en een kind Gods is. Men draagt de grote en heilige Naam van de Heere Jezus in de mond, en men heeft ook een grote schijn van godzaligheid. Er gaat echter geen kracht van uit. Maar waar de kracht van Christus' opstanding zich openbaart, waar het waarachtige 'daarvoor houden' is, daar alleen drijft de Geest, zodat wij geen rust of duur hebben vóór wij voor God en mensen een goed geweten hebben door de opstanding van Jezus Christus. Door dit goede geweten beschouwt de mens zich met al

zijn lusten en begeerten als in de dood gegaan. Ook beziet hij zichzelf niet als zonder Wet, maar als in Christus overeenkomstig de Wet (1 Korinthe 9:21). Hij houdt zich aan de genade, waardoor hij God dient, in deugdzaamheid. Men laat echter de zonde in zijn sterfelijk lichaam heersen indien men niet gelooft.

Daarom, bij de genade volhard! Moge dit uw aller deel zijn!

AMEN !

VRIJGESPROKEN OM NIET

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Deze preek is uit de Bibliotheek Overjarig Koren, 18e jaargang nr. 11.

Reveilserie No 469

Romeinen 3 vers 24

En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is;

Geliefden!

Het artikel van de rechtvaardiging van een zondaar in het gericht van God, alleen uit vrije genade, is zoals u weet de parel of de kroon van de christelijke leer. We zullen deze leer uitvoerig overdenken.

Er is daartoe allerlei aanleiding gegeven. De leugen van de zelfrechtvaardiging zit vast in onze harten en wortelt diep. Vaster dan wij zelf weten. Door onwetendheid en valse schaamte worden veel mensen beroofd van de troost en de vrede van het Evangelie. Zij missen dan ook de kracht van boven, die handel en wandel bestuurt. Daarom hebben wij nodig dat onze harten vaster komen te staan in de leer van vrije genade, in de levende en bevindelijke overdenking van de genade van de rechtvaardiging.

Wij nemen al de belangrijke delen van deze kostbare leer van de rechtvaardiging bij elkaar. We houden u voor, wat in dit artikel de hoofdzaak is; namelijk wat alle in waarheid over hun zonden verontruste zielen ondervinden, in hun rechtvaardiging voor God of in de dagelijkse toepassing van de verkregen rechtvaardiging. Wij willen daarbij opzoeken wat de apostel Paulus ons zegt in **Romeinen 3 vers 24**: "En worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is."

Eerst vragen we wat de betekenis is van het woord 'gerechtvaardigd' of 'rechtvaardig gemaakt zijn'. Het was met de Romeinen, aan wie Paulus schreef, net zo gesteld als met ons allen van nature: ze leefden van de ene dag in de andere met een bezwaard geweten, want zij voelden dat ze niet rechtvaardig waren voor

God, en niet leefden in overeenstemming met Zijn heilige wil. Zij probeerden hun eigen gerechtigheid op te bouwen en te handhaven door allerlei zelfgekozen en zelfbedachte werken. Ze meenden op grond van de besnijdenis, die het zegel en sacrament van het werkverbond was, voor Gods aangezicht te mogen naderen. Daarmee dachten ze het hart van de Heere gunstig te stemmen. Ze meenden met deze goede werken, vooral met deze besnijdenis als volbracht werk, hun zonden goed te kunnen maken, om op die manier de verdiende straf te ontlopen.

Als er dan sprake was van rechtvaardiging, beschouwden ze God als Rechter. Dat is Hij ook. Hij moet alle zonden die tegen de allerhoogste Majesteit bedreven zijn, ook met de hoogste straf (de eeuwige verdoemenis) naar lichaam en ziel bestraffen (Heidelbergse Catechismus, vraag 11). Dus we moeten het begrip 'rechtvaardig maken' of 'rechtvaardigen' in juridische zin nemen. Dan betekent het dat God als rechter een mens die om zijn zonden wordt aangeklaagd en tot Hem nadert, zoals de tollenaar in de gelijkenis, zijn straf kwijtscheldt op grond van een gerechtigheid van een Ander. Dat wil zeggen op grond van een gerechtigheid die niet in de zondaar is, maar buiten hem ligt. De gerechtigheid die voor Gods rechterstoel geldt, is verdiend door Gods eniggeboren Zoon, onze Middelaar en Verlosser, Jezus Christus.

Met onze dierbare Nederlandse Geloofsbelijdenis zeggen we: Wij geloven, dat onze zaligheid gelegen is in de vergeving van onze zonden om Jezus Christus' wil, en dat daarin onze gerechtigheid voor God bestaat. Zo leren David en Paulus ons door te verklaren: Zalig is de mens aan wie God de gerechtigheid zonder werken toerekent (Artikel 23).

De rechtvaardiging van Gods uitverkoren gemeente lag in Gods voornemen, in een nooit begonnen eeuwigheid. Het werd uitgevoerd in de opstanding van de Heere Jezus Christus. Het gebeurt echter ook persoonlijk aan alle gelovigen op Gods tijd in het geweten van iedereen, die eens in het hemelse Jeruzalem zal wonen. Zo'n mens is zeker van de vergeving van zijn zonden en de rechtvaardiging voor God. De weg waarin Gods kinderen worden gerechtvaardigd voor Zijn rechterstoel, is de weg van geloof en bekering. Onze Heere en Zaligmaker heeft gezegd dat de Heilige Geest, Die Hij door de Vader zou zenden, de wereld zou overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Eerst overtuigt de Heilige Geest de mens van zijn zonden en overtredingen. De Heilige Geest doet dat door de prediking van het evangelie. God weet door Zijn voorzienigheid de geschik te middelen en wegen te vinden die de zondaar ertoe te brengen dat hij het woord aanneemt in zijn hart.

Door de Heilige Geest leert de uitverkoren zondaar inzien hoe groot zijn zonde en ellende is, zodat het geen belijdenis van de lippen is als hij bekent dat hij zondaar is, in zonde ontvangen en geboren. Maar hij leert met een oprecht en verbroken hart bekennen dat hij méér dan alle anderen een zondaar is en de heerlijkheid van God mist. Dan leert hij bij het licht van de Heilige Geest inzien dat hij alle geboden van God heeft overtreden. Hij buigt diep voor Gods rechterstoel, bewust van zijn zonde en schuld. De mens leert zijn bedorven en verloren toestand kennen door de één of andere zonde of overtreding, waarvan de Heilige Geest hem, bij het licht van de wet, de gruwelijkheid heeft leren inzien. Daardoor komen zijn vroegere zonden terug in het geheugen. Hij leert inzien dat hij het beeld van God is kwijtgeraakt. Kort gezegd, dat hij midden in de dood ligt en dat er geen kracht of macht in hem is, om daaruit op te staan.

Voordat deze grootste van alle weldaden hem te beurt valt, moet de mens die God rechtvaardigen wil, daar staan als een aangeklaagde; als één die zich vanwege zijn zonden voor Gods rechterstoel geplaatst en aangeklaagd voelt en die ook zichzelf aanklaagt. Daar staat hij tegenover God, van Wie hij de geboden heeft overtreden en tegen Wie hij zwaar gezondigd heeft. Zo staat hij voor Hem als voor zijn Rechter. Deze moet hem rechtvaardig veroordelen en straffen, als Hij geen rechtsgrond vindt, om hem vrij te pleiten van zonde, schuld en straf. Ondertussen zit de Heere in de rechtvaardiging niet op de rechterstoel als een toornige Rechter, maar als een genadige en barmhartige Rechter. Hijzelf heeft de overtreder voor Zijn rechterstoel gedaagd, met het voornemen hem vergeving en genade te geven, en niet om hem te straffen, te verwerpen en te verdoemen.

In de rechtvaardiging hebben we niet te maken met een Rechter die van de mens eist wat hij niet meer heeft. Maar tegen alle verwachting in schenkt Hij de rechtvaardiging voor God in Christus Jezus, onze Heere. Ook bevrijdt Hij hem van de drukkende last van zonde, schuld en straf. Natuurlijk schenkt God zo'n heerlijke weldaad alleen aan degenen die werkelijk boetvaardig zijn en verdriet hebben over hun zonden.

Degenen die genade willen ontvangen alleen om de straf te ontlopen, zonder dat ze het voornemen hebben afstand te doen van hun ongerechtigheden, zijn niet oprecht verontrust. Dat zijn alleen zij, die hun zonden van harte betreuren en er graag van bevrijd willen zijn.

O, wat dorsten zij naar God, naar de levende God, zoals een hert naar de waterstromen. Het is hun diepste wens Hem te vinden, als hun God en Zaligmaker om zo verlost te zijn uit de dood waarin zij liggen. De zondaar hoort de luide beschuldigingen van zijn geweten en de aanklachten van de wet. Hij is echt bedroefd naar God en het is God Zelf Die hem bedroefd gemaakt heeft naar God. Hij verontschuldigt zich niet. Hij heeft niets van de wereld op het oog. Maar hij beschuldigt zichzelf. Hij slaat te midden van al zijn bittere tranen het oog naar de hemel, waar hij heen wil. Het is de Heere Zelf Die de rechterstoel opricht in het geweten van de zondaar. Dan staan alle zonden voor het oog van het geweten genoteerd en er wordt niets gezien dan zonde op zonde en aanklacht op aanklacht. Zodoende weet de mens geen raad meer.

Alles is bedorven en men voelt zich ongelukkig. Dat komt omdat de Heilige Geest de zondaar de wet van God voorhoudt. Daar leert men het vonnis van veroordeling schrijven op alles wat men gedaan of gedacht heeft, goed of kwaad. Ja, dat leert hij schrijven met zijn eigen hand. Door het ontdekkende werk van de Heilige Geest, leert de zondaar voor de beledigde gerechtigheid van God bekennen dat hij niets verdiend heeft dan de eeuwige dood. Dat hij zelfs al in de eeuwige dood ligt. Het zijn dan niet alleen de grote en grove zonden die hem voor ogen komen; het zijn ook de geestelijke overtredingen en al de zonden van zijn jeugd en daarna, die hem aanvechten.

Hij leert daar bij het licht van de Heilige Geest, de geestelijkheid van Gods geboden verstaan. Hij klaagt zichzelf aan als een moordenaar, omdat hij de aangeboren neiging voelt om God en zijn naaste te haten. Hij voelt zich een dief en overspeler vanwege het gebod: gij zult niet begeren. En dat niet alleen, maar ook de zonden van nalatigheid getuigen tegen hem. Vol berouw en verbrijzeling van het hart, moet hij zichzelf oordelen vanwege de ongerechtigheden die hij bedreven heeft, maar ook wegens het goede dat hij verzuimd heeft. Als het geweten dan bovendien ontwaakt, treedt dat ook als een getuige tegen hem op.

Het bevestigt de aanklacht van de wet. In het hart klinkt het dan: ja, zo is het, ik heb dit gedaan, gedacht of nagelaten. Het geweten zegt dan: hoe vaak heb ik mijn waarschuwend stem laten horen? Maar u wilde niet luisteren en hebt mijn heilzame raadgevingen overschreeuwd, en zo het zwijgen opgelegd. Tegen alle waarschuwingen en tegen beter weten in, hebt u brutaal gezondigd. Hoe waar is het dat u in Gods gericht op duizend vragen nog niet één antwoord hebt! Zalig is die zondaar die, aangeklaagd door Gods wet en zijn eigen geweten, zich zo diep verootmoedigt dat hij zichzelf leert aanklagen en verdoemen als een goddeloze, die de aanklacht vrijwillig toestemt in plaats van zich te verontschuldigen, te verschuilen of zijn zonde te ontkennen. Zalig is hij die zo blijft liggen aan de deur van Gods genade, op hoop tegen hoop.

Hier krijgt de satan ook de gelegenheid om voor de allerhoogste rechterstoel op te treden en de ontdekte zondaar aan te klagen. Satan stelde vóór hun bekering de zonden voor als een kleinigheid en hielp hen graag de zonden uit te voeren. Maar nu stelt hij diezelfde zonde voor alsof ze groter zijn dan Gods genade en bereidheid om de zonden te vergeven en kwijt te schelden. Om de zondaar tot wanhoop te brengen, probeert hij de zondaar te brengen tot inwendige vijandschap en ongeloof. Hij maakt Gods genade en barmhartigheid verdacht. Maar bij zulke aanklachten en verdachtmakingen blijft het niet. De mens wordt ook nog eens ontdekt aan zijn bedorven en verloren toestand. Hij wordt gewezen op de wortel waaruit al die gruwelijke zonden en overtredingen opkomen. Vanaf zijn geboorte ligt hij in de dood. Hij heeft deel aan de zonde die in het Paradijs plaatsvond, zoals David in Psalm 51 zegt. Daar wordt de mens meer en meer ingeleid in Gods waarheid, zodat hij niets dan zonde wordt in eigen oog. Hij weet dat hij verloren moet gaan en eeuwig moet omkomen, want hij heeft niets waarmee hij Gods beledigde gerechtigheid kan bevredigen. Daardoor buigt hij diep en het maakt hem arm, ellendig en leeg voor de Heere.

Dit is nu de weg van de Heere met zondaren die hij wil rechtvaardigen, in grote lijnen. Toch is er verschil in Gods leiding met de één of de ander. Zodra een mens door de Heere is stil gezet op de weg, en de Heilige Geest Zijn werk met hem begint, zal de mens, zo lang hij nog niet tot de troost van de rechtvaardiging is gekomen en in zijn geweten nog niet gerechtvaardigd is voor God, zich vastklemmen aan tijdelijke troost, aan herhaalde beloften. Hij zal, ondanks de zuiverste kennis en belijdenis van de waarheid, zich blijven verontschuldigen en bezig blijven om zich in eigen kracht te verbeteren. Hij zal proberen wat verdorven is, weer goed te maken.

Hij zal veel goede dingen doen en heilig proberen te leven, zonder echter aan de eis van de wet te voldoen. Zo zal hij proberen zijn eigen gerechtigheid weer op te richten. Dat noemt men dan evangelische heiligmaking. Dit is echter niet de heiligmaking van de Geest, waarover de apostelen steeds schrijven. Hij zoekt het dan hier, dan daar, zonder vrede te krijgen. De aanklagende stem van de wet en van zijn geweten kan niet tot zwijgen gebracht worden. De Heere laat hem dan een tijd begaan, opdat hij door schade en schande wijs zal worden. Dat vertrouwen op eigen kracht kan niet lang duren. De mens zakt al dieper in zijn machteloosheid en ellende. Er blijft niets van hem over dan een verdorde bloem, die te gronde gaat met al zijn hoogmoed, ingebeelde wijsheid en kracht. Nu wordt hij meer en meer bereidwillig gemaakt, om als een arme zondaar, uit enkel genade te worden gerechtvaardigd en zalig gemaakt.

Om dat doel te bereiken, houdt de Heilige Geest niet op Gods wet, vooral in haar geestelijke zin aan de zondaar voor te houden. Maar, tegelijkertijd houdt Hij hem het Lam Gods voor, Jezus Christus, de Gekruisigde, Die te zijner tijd voor vijanden en voor goddelozen is gestorven. Zo leert de arme zondaar van stap tot stap verstaan dat God liever de zonde aan Zijn geliefde Zoon wilde straffen, dan die ongestraft te laten. Hij leert zo hoe groot zijn zonden en ellenden zijn en hoe groot Gods toorn tegen de zonde is. Er is niets dat het hart van de zondaar zo vernedert en verbrijzelt dan het leren kennen van dat dierbare Lam van God. Wat is de harteloze en gebrekkige gerechtigheid van de zondaar zelf, vergeleken bij het ene volmaakte werk van dat vlekkeloze Lam? Op deze manier leert de zondaar echt het gebrekkige en ontoereikende van al zijn werken en inspanningen kennen. Ook ziet hij hoe groot zijn onmacht is. Zo komt hij ertoe om de Heere in alles gelijk te geven. Hij heeft de schuld aan zichzelf te wijten. Nu ziet hij pas goed in, dat hij met zijn eigen doen en laten verloren moet gaan, als hij het Lam van God en Zijn verdiensten niet als zijn verdiensten leert aannemen tot zijn enige troost in leven en in sterven.

Als de mens zo is aangeklaagd en zijn eigen aanklager is geworden, dan zal hij ook voor Gods Woord buigen en belijden dat hij een goddeloze is en niets meer dan dat, ook al wilde hij nog zo graag rechtvaardig voor God staan. Maar als het voor zo'n arme zondaar een verloren zaak geworden is, laat de Heere hem iets zien wat in zijn hart nooit zou opkomen: de rechtvaardigheid van een Ander, die aan de zondaar wordt toegerekend alsof het zijn eigen gerechtigheid is. Met zijn eigen gerechtigheid is het nu gedaan. Met deze ene gerechtigheid van Christus, de enige die voor God geldt, zal hij voor God kunnen bestaan. Met deze gerechtigheid wordt de arme zondaar bekleed als met een bruiloftskleed. Al zijn zonden zijn nu bedekt voor Gods aangezicht en weggenomen uit zijn hart en geweten. De mens ervaart dat hij door God, zijn Rechter, niet wordt veroordeeld, maar eeuwige kwijtschelding krijgt. Zo wordt hij om niet gerechtvaardigd. 'Om niet', zegt de apostel. Hij bedoelt daarmee dat de mens niets teruggeeft aan God. De mens wordt gerechtvaardigd zonder dat zijn werken en waardigheid in aanmerking komen. De zaligheid is dus een gave, een vrijwillig geschenk van Gods barmhartigheid.

Dat 'om niet' betekent dat het niet uit ons voortkomt. De zaligheid is geen gevolg van onze werken of verdiensten, want we kunnen God niets geven wat Hij niet eerst aan ons heeft gegeven. Vóór de rechtvaardiging kunnen we God niets geven, want dan zijn wij dood in zonden en misdaden. In de rechtvaardiging kunnen we dat ook niet, want dan moeten we zeggen dat we met onze deugden en onze zonden niets dan verloren zondaars zijn. En onze vrijspreking is niets anders dan een daad van Zijn vrije goddelijke genade en ontferming in de Heere Jezus Christus. Ook na de rechtvaardiging kan de zondaar God niets aanbieden vanuit zichzelf, want Hij heeft alles van tevoren aan ons gegeven. Zo blijven we steeds afhankelijk van Zijn vrije genade over ons in Christus Jezus. Zo lang wij onze zonde en ellende nog niet echt kennen, kunnen we dit ook niet echt aannemen en geloven. Maar langzamerhand weet de Heere het ons wel te leren dat wij in onszelf in alle opzichten onbekwaam zijn en blijven tot enig goed. De gerechtigheid is een veel te grote zaak. Die kunnen we niet meer met ons monniken- of bedelaarswerk verdienen.

Wat is echter de grond, de eeuwige rechtsgrond, waarop God zo genadig is, dat Hij de zondaars een onverdiende rechtvaardigheid schenkt en toerekent, terwijl hij het tegendeel verdiend heeft? Wie of wat

heeft God bewogen om zo barmhartig en zo genadig te zijn, voor een zondaar die niets verdiend heeft dan de eeuwige dood? De grond van onze rechtvaardiging is Gods genade, zijn vrije ontferming. Zijn grondeloze barmhartigheid! Zoals de apostel in de tekst zegt: uit genade.

De liefde van God is de enige grond en de eeuwige grond; het is Zijn ontfermende liefde. Hij is in Christus Jezus overvloedig geweest over de Zijnen. De schatten van deze genade zijn voldoende om miljoenen van onze zonden en overtredingen uit te delgen. Het is op grond van deze grote barmhartigheid dat God genade vóór recht laat gelden, en de zonde, de schuld en de straf van ons afneemt. Daarom zal hij, die zich vermoeid heeft met het lopen in de wegen van eigengerechtigheid, wel blij worden als hij de liefelijke woorden hoort: 'uit genade' en 'om niet'.

De andere grond is Degene die onze rechtvaardiging verdiend heeft: Christus! Want God oordeelt eerlijk in Zijn gerechtshof, en wat Hij uitspreekt is een rechtvaardig vonnis! Hij spreekt ons vrij van zonde en schuld, maar zonder dat het ten koste gaat van ook maar iets van Zijn heiligheid en rechtvaardigheid. Als Hij de zondaar vrijspreekt, laat hij hem ook zien waar zijn zonden zijn gebleven. Wie de Wet voor hem heeft vervuld. Wie zijn schuld op Zich genomen en gedragen heeft. Wie het is Die God Zijn eer heeft teruggegeven en de gekrenkte gerechtigheid hersteld heeft. Het is de Heere Zelf, Die de zondaar de ogen opent, om Christus te zien als het Lam van God aan de rechterhand van de Vader in de hemel als zijn Borg, Middelaar en Voorspreker. Dan leert de zondaar zien hoe de straf, die ons de vrede aanbrengt op Hem lag als op onze Borg, en hoe de Heere al onze ongerechtigheden op Hem deed aanlopen.

O, wat een licht, wat een vreugde, wat een leven en zaligheid ontstaat er in de ziel, die er oog voor heeft, om te zien hoe het door hem verdiende doodsvonnis voltrokken is. Niet aan hemzelf, maar aan Gods eniggeboren Zoon, Die de oorzaak van het eeuwige leven is geworden door Zijn dood, voor allen die gebonden zaten in het land van de schaduwen van de dood. Dan wordt in werkelijkheid de gerechtigheid van Jezus Christus gezien als de enige die voor God geldt. Dan ziet de zondaar die zijn zonden belijdt, in Hem de verschenen Zaligmaker en Verlosser, de tweede Adam, die alles heeft teruggebracht wat wij in de eerste Adam hadden verloren. Dan ziet de ziel Hem als de enige Profeet, als de enige Hogepriester, als de enige Koning van gerechtigheid en van vrede. Als de Immanuël, als de Zaligmaker en Verlosser van arme en ellendige zondaren. Als de sterke God, Die, zoals de mensen van vlees en bloed zijn, ook vlees en bloed is geworden, opdat Hij door Zijn dood de duivel, dat is degene die het geweld van de dood had, teniet zou maken.

Dan krijgt hij oog voor de onschuld van de Heere Jezus Christus, Zijn vrijwillige overgave, Zijn verzoenend lijden en sterven aan het kruis. En dat alles voor goddelozen en in de plaats van goddelozen, die Hij zo rechtvaardig maakt, dat Hij voor hen geworden is, wat zij zijn, zodat zij in Hem zouden zijn wat Hij is. Verder leert de ziel in de Heere haar Zaligmaker kennen zoals Hij 'overgeleverd werd om haar zonden, en opgewekt om haar rechtvaardigmaking', **Romeinen 4:25**. Zo gaat zij begrijpen dat God de Vader het bewijs heeft gegeven in de opwekking van Jezus Christus uit de dood, dat Hij door Zijn eniggeboren Zoon een volkomen betaling heeft ontvangen voor de zonden van het volk. Want Paulus zegt: Indien Christus niet opgewekt is, is uw geloof tevergeefs en bent u nog in uw zonden, **1 Korinthe 15:17**. Maar nu Christus is opgewekt. Daardoor is het bewijs geleverd dat Hij rechtvaardig is verklaard en bevrijd van de zonden van

Zijn volk, die Hij vrijwillig op Zich genomen heeft. God de Vader heeft, door Hem op te wekken uit de dood, plechtig het getuigenis afgelegd dat Hij, als Rechter, met al Zijn kinderen verzoend is. De vrijspraak die door Christus' opstanding tot stand is gekomen, is de grond van onze rechtvaardigmaking. Want doordat onze Borg, ons Hoofd, vrijgesproken is, zijn ook allen die bij Hem horen vrij! In en door Hem. Als onze God ons nu de rechtvaardigheid van Christus schenkt en toerekent, doet Hij dat op een grond waarbij niets van Zijn gerechtigheid gekrenkt wordt. Hij blijft dus volkomen heilig en rechtvaardig wanneer Hij ons de zonden vergeeft. De rechtvaardiging krijgt de mens dus 'om niet', uit pure genade. Toch liggen er verdiensten aan ten grondslag. Maar die verdiensten zijn niet de onze, maar ze zijn volbracht door Jezus Christus, onze Heere. Daarom zijn ze heilig, volkomen, zonder smet of gebrek.

Weet u, geliefden wat het belangrijkste werk van de Heilige Geest is? Het is Zijn werk deze door Christus verworven verdiensten in de ziel van de mens te verheerlijken. Zo brengt Hij de zondaar tot de levende kennis van Christus, Die alleen ons leven is. Want de Heere wil Zelf het geloof in deze rechtvaardigheid geven, waarover wij lezen in **Rom. 3 vers 28**: "Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet".

Dit levende, door God gegeven geloof is het enige dat Christus in waarheid aangrijpt als het Anker van de ziel. Zo is het geloof het enige waardoor wij deel krijgen aan Christus en al Zijn verdiensten, zodat die ons toegerekend en geschonken worden. Net of wij die zelf volbracht hadden. En dit is de enige weg waarop wij echt kinderen van God worden en daarom ook erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Jezus Christus de Heere. Ik herhaal het, geliefden, het is de Heilige Geest, Die dat geloof in ons werkt en Die ons vervult met een sterk verlangen, ja een brandende dorst naar onze Verlosser en Zaligmaker om Hem te mogen omhelzen, en aannemen voor alles waarvoor Hij ons door de Vader is gegeven. Op deze manier leren we begrijpen wat ermee bedoeld wordt om door Christus tot de Vader te gaan. Op die manier leren we de woorden van de apostel in **Hebr.7 vers 25** begrijpen: Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan.

Deze levende kennis van Christus, zoals de Heilige Geest die aan de ziel geeft, wekt ook liefde tot de Heere op. De Heilige Geest trekt de ziel meer en meer tot Hem, door haar telkens weer voor te houden, wat voor een Borg en Verlosser zij in Christus heeft. Ook leert de ziel hoe ze steeds weer in genade zal worden aangenomen, wanneer zij voor Gods aangezicht verschijnt met Christus en de rechtvaardigheid die door Hem volbracht is. Tegelijkertijd wekt de Heilige Geest een voortdurend sterk verlangen op naar de Heere Jezus Christus, zodat die ziel zonder Hem niet leven kan. Het door God gegeven en door de Heilige Geest gewerkte geloof komt daarin tot uiting, dat de zondaar steeds dieper en dieper voor God in het stof buigt. Hoe meer hij de gruwelijkheid van zijn zonden leert inzien, hoe dichter hij gebracht wordt bij het bloed van de verzoening, dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel. Zo is er in het hart een sterk verlangen, dat zich uit in zuchten, smeken, tranen en gebeden. Op sommige momenten ook in een heerlijke en hemelse vreugde. Zo komt de ziel tot God, getrokken en gedreven door de Heilige Geest en ziet in Christus alleen de eeuwig geldende betaling. Nu leert de ziel pas echt die boetepsalmen en -liederen zingen die hij vroeger met de lippen meezong, maar niet met het hart, omdat hij ze toch niet begreep. Zo komt de zondaar toch tot God met Christus' bloed. Zo leert hij geloven in Zijn Naam. Om die Naam, die grote en

heerlijke Naam leert hij aanhouden als een verloren zoon, als een tollenaar, als een kwaaddoener: Heere, denk aan mij! Heere, wees mij, arme zondaar, genadig.

Gods leiding is soms zeer verschillend in het leven van Zijn kinderen. Sommigen gaan met de Heere Jezus werken voor de troon van genade, bij anderen blijkt het geestelijke leven meer uit hun verlegenheid en nood. Sommigen ervaren veel van Gods invloed op hun leven, anderen ervaren dat minder sterk, zodat de één meer, de ander minder gelovig toe durft te grijpen.

Maar hoe de leiding van God hierin ook is, allen komen hier in dit leven voor Gods rechterstoel te staan. En dan worden allen die de Vader tot Christus heeft getrokken, om in Hem gerechtigheid en kracht te vinden, vrijgesproken en gerechtvaardigd. Dan ontvangen zij genade en vergeving van alle zonden. Al hun beschuldigers moeten nu verstommen. Zij worden afgewezen met al hun aanklachten. Het is namelijk de Heere Zelf Die de ziel vrijspreekt en rechtvaardigt. Hij neemt hem aan als kind en erfgenaam. Hij bekleedt hem met het kleed dat Hij Zelf voor hem gemaakt heeft. Dan wordt de liefde van God uitgegoten in zijn hart, door de Heilige Geest, Die hem gegeven is en Die in de Zijnen als in Zijn tempel binnentrekt. Dan vervult de Geest het hart met de vrede van God die ieders verstand te boven gaat. Want dan is de ziel door almachtige en onverdiende genade opgenomen en vrijwillig overgegaan in het eeuwigdurende verbond van genade.

Zo lezen we het in **Jesaja 54 vers 7-10**: Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. In een kleine toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen, zegt de Heere uw Verlosser. Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal. Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de Heere, uw Ontfermer.

Zo'n rechtvaardiging gebeurt maar één keer voor Gods rechterstoel. Maar de Heere houdt niet op van nu af aan de Zijnen te onderwijzen in het gebruik en de troost van deze ontvangen genade. Hij bevestigt en verzegelt deze troost aan hun zielen. Niet allen die door God gerechtvaardigd zijn, weten dit direct of scheppen er voortdurend troost en verkwikking uit. Velen zijn nog bang, bij verreweg de meesten wordt de troost van hun rechtvaardiging bestreden door harde aanvechtingen en innerlijke duisternis. Maar daarover geen nood! Omdat het bij zoveel mensen zo gaat, die God gerechtvaardigd en vrijgesproken heeft, wordt Hij niet moe om de verdrukte ziel te verkwikken. De benauwden van geest zet Hij in de ruimte. Wie treuren, geeft Hij troost. Wie aangevochten worden geeft Hij rust. Wie bedrukt is, verblijdt Hij opnieuw door de lieflijke stralen van de Zon der gerechtigheid.

De stervenden geeft Hij het eeuwige leven midden in het dal van de schaduwen van de dood. Zo kan de Heere op een heerlijke en koninklijke manier de vrijgesproken ziel ook van stap tot stap van de haar geschonken vrijspraak en vergeving van de zonden verzekeren. Dan begint ze opnieuw te zingen, te prediken en te jubelen van Gods trouw en waarheid. Ze gaat de vastheid van Gods eeuwig vredesverbond

roemen. In zulke wegen begint de Heilige Geest met de geest van de Zijnen te betuigen dat zij kinderen van God zijn, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Jezus Christus en dat ze dat ook zullen blijven. God Zelf geeft hun Zijn Geest tot zegel en onderpand van hun rechtvaardiging voor Zijn rechterstoel. Die geeft hun de zalige verzekering dat het recht op het eeuwige leven, dat zij tegelijkertijd met hun rechtvaardiging en de vergeving van hun zonden ontvingen, hun nooit of te nimmer zal kunnen ontnomen worden.

Na deze behandeling van de leer van de rechtvaardiging van zondaars in Gods gericht, wordt het aan u overgelaten uzelf te beproeven en ernstig af te vragen: Wat ken ik van deze zaak voor mijzelf? Wat heb ik daarvan ervaren? Als u hier niets van door ondervinding kent, heeft God u dit weer eens laten horen of lezen, opdat u de voorgestelde weg ook echt betreedt. Kent u deze weg niet anders dan met het verstand? Heeft u nooit in waarheid in Gods rechtbank gestaan om daar gerechtvaardigd te worden om niet, door Zijn genade, die in Christus Jezus is? Dan moet u uw hooggeroemde verstand ver van u werpen en de weg gaan waarvan Gods Woord zegt dat de dwazen er zelfs niet op zullen dwalen.

U die deze dingen door bevinding kent, leer het meer en meer begrijpen, dat u niet op grond van uw rechtvaardiging, maar alleen in Christus voor God rechtvaardig bent!

AMEN !

GOD HEEFT MACHT OVER ALLE PLAGEN

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Reveilserie No 477

Openbaring 16 vers 9m

'Die macht heeft over deze plagen'

De pest, ook wel cholera genoemd, heeft onze stad nog niet verlaten. Tot op heden heeft de slaande engel nog niet het bevel ontvangen om het zwaard in de schede te steken. Wel heeft het de barmhartige God behaagd, ons gebed boven bidden en denken te verhoren. Het is ons door Zijn onuitsprekelijke goedertierenheid vergund, Zijn heilige tempel weer te aanschouwen. We hebben allen overvloedig reden om onze Heere en God het dankoffer te brengen, omdat Hij ons tot op heden niet gedaan heeft naar onze zonden. Het is de goedertierenheid van de Heere, dat wij niet allen geheel vernield zijn. Met een dankbaar hart kunnen wij allen zeggen: "Zijn barmhartigheid heeft nog geen einde, maar zij is elke morgen nieuw, en Uw trouw, O mijn God! is groot". Psalm 91 is voor de meesten van u in vervulling gegaan. Velen van ons hebben niet tevergeefs hun bovendorpels en de beide deurposten met het bloed van Christus bestreken.

Velen van ons hebben door geloof en gebed zich de plaag, of de vrees voor de plaag van het lijf gehouden, alsook de dood die hen bedreigde. Anderen mogen de Heere dankzeggen, dat het bij een paar inwendige of uitwendige slagen bleef. De Heere wierp wel neder, maar richtte ook weer op. Deze en gene ervaart het juist in deze dagen levendiger dan ooit, wat het zeggen wil, en welke troost het in zich heeft, te kunnen uitspreken: "De Heere is mijn deel, zegt mijn ziel, daarom wil ik op Hem hopen". Op anderen bleef, wat de slaande engel uitrichtte toch niet zonder uitwerking. Hier en daar keerde er toch een tot zichzelf in, en riep in verbrijzeling uit: "Ik ben verloren! wat moet ik doen om zalig te worden?" De troost die de Heere ons de vorige zondag ¹ gaf, opende ons de ogen om te zien op het Lam Gods, de Drager van de zonde der wereld. Welaan, weer zijn we een nieuwe week ingegaan, wij zoeken naar troost. Wij dorsten opnieuw naar een woord uit de mond van de Heere om met geloofsmoed in de nieuwe week aan te houden om nieuwe ontferming, beschutting, bescherming en bewaring. Welk woord hebben wij het meeste nodig? Ik denk wel een zodanig woord, waarbij wij van de plaag afzien, en naar de Heere opzien. Want wanneer we

dat doen, vallen we de Heere in de armen, zó als we zijn. Dan laten we de plaag niet overheersen of scheiding maken tussen ons en de Heere, maar wij schuilen bij en in de Heere. Dan staat de Heere tussen ons en de plaag. Dit woord breng ik u uit de Openbaring van Johannes hoofdstuk 16 vers 9m: "Die macht heeft over deze plagen ". Tussenzang: Psalm 121: 1 en 2

1. De preek van de vorige zondag ging over **Johannes 1:29**: "Zie, bet Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt".

Dit keer bespreek ik de woorden buiten hun samenhang, omdat het mij erom te doen is, dat juist deze woorden u, mijn geliefden, tot een machtige troost en tot versterking van uw hart mogen strekken. Bovenal dat ze in deze dagen in uw harten leven, en ge uw hoofden opwaarts heft tot de Heere, Die allen die tot Hem de toevlucht nemen, tot schild en bescherming wil zijn. Er wordt in ons hoofdstuk over allerlei plagen gesproken. Het zijn merendeels soortgelijke plagen als Egypteland getroffen hebben, toen Farao het volk van God niet wilde laten trekken. De Egyptische plagen immers, die vele malen door andere werden afgewisseld en verscherpt, herhalen zich allerwegen waar men zich tegen de Heere stelt, en de loop van Zijn Woord en het eeuwige Evangelie wil tegengaan. Waar de waarachtige Jezus tegenstanders vindt, daar moeten deze tegenstanders van tijd tot tijd gewaar worden in Wie zij gestoken hebben. Maar omdat de Heere Zijn gehele Raad tot een zaak van geloof en niet van aanschouwen heeft gemaakt, daarom laat Hij het bij Zijn oordelen wel eens zo voorkomen dat, naar het uiterlijk aanzien, enerlei de vrome en de goddeloze overkomt. Hoewel men, als men er acht op wilde slaan, de wonderen van Zijn hand daarin wel zou kunnen zien. Immers niemand van ons moet zich voor de Heere verheffen of er een bijgelovige grond van maken, wanneer de plagen die de Heere bij tijden uitgiet, niet hemzelf of deze of die treffen. Nee, wij behoren allen Gods barmhartigheid en de hoop op Zijn onverdiende goedheid tot grond van onze eeuwige redding te maken. Ook op deze grond behoren we tot Hem te bidden: "Ga niet in het gericht met Uw knecht, want niemand, die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn". Welgelukzalig de mens die voortdurend vreest en bij wie het gezicht van Gods oordelen een rilling door de leden doet gaan. Hij moet zich daarbij niet aftobben om alles te doorgronden, maar tot zichzelf inkeren, naar boven zien en zoeken naar een woord van vertroosting waaraan hij zich te midden van de oordelen kan vasthouden. Zo zal hij, wat er ook moge gebeuren, altijd goede moed behouden.

Hoort allen dit woord, u die uw toevlucht genomen hebt en neemt tot Gods ontferming. Ook u die alle geloofsmoed verloren schijnt te hebben, en u die tot op heden alleen uzelf en niet het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid gezocht hebt. Hoort dit woord, opdat u in deze dagen goede moed zult mogen verkrijgen, opdat u tot berouw zult mogen worden gebracht en tot de vrees voor de levende God. Hoort dit woord: God heeft macht over de plaag die onze stad getroffen heeft. Over wie spreek ik? Ik spreek over God, de heilige en rechtvaardige God, Die wel geduldig is, maar Wiens slagen des te sneller, des te geweldiger, en des te feller komen, wanneer Zijn geduld ten einde is. Ik spreek over de levende God, Die hemel en aarde gemaakt heeft, Die ook de bergen die rondom onze woonplaats Elberfeld zijn, geschapen heeft. Deze God zou ophouden God te zijn, als Hij niet van tijd tot tijd de boosheid, de goddeloosheid der mensen op een ontzaglijke wijze zou bezoeken. Gij zijt geen God Die lust heeft aan goddeloosheid; de boze zal bij U niet verkeren. De onzinnigen zullen voor Uw ogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der

ongerechtigheid, zegt de Gemeente (Psalm 5:5-6). Evenzo staat er geschreven: God is een rechtvaardig Rechter, en een God Die te allen dage toorn. Indien men zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen, en die bereid, en heeft dodelijke wapenen voor hem gereed gemaakt; Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers te werk stellen (Psalm 7:12-14). Ook staat er geschreven (Johannes 3:36b) : Die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien; maar de toorn van God blijft op hem. En: Want onze God is een verterend vuur (Hebreeën 12:29).

Nochtans, deze God wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. Heeft Hij enerzijds de weg tot het verloren paradijs, tot de levensboom der gerechtigheid der werken toegesloten, anderzijds heeft Hij een nieuw Paradijs voor de boetvaardige in Zijn vrederaad geplant. Zijn hart heeft Hij geopend voor de radeloze en reddeloze, die tot zichzelf inkeert, en die zegt: "Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan, en ik zal tot Hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U en ik ben niet waardig Uw zoon genaamd te worden", Lukas 15:18-19. Een onbedrieglijke weg heeft Hij geopend, opdat de verdwaalde tot Hem komen kan. Hij Zelf reikt hem, die op de grond geworpen is en in zijn bloed ligt, de hand en wil hem vrijwillig liefhebben. Hij heeft alles gereed gemaakt, waardoor een mens om niet gered kan worden. Hij wil de goddeloze vrijspreken van zijn zonden, schuld en straf en de onreine reinigen van al zijn onreinheid, van al zijn zonden, al waren ze ook bloedrood. Hij wil voor de opgejaagde zielen een veilig toevluchtsoord zijn, de moede zielen verkwikken en de treurigen vertroosten. Niets staat Hem meer in de weg om een zondaar genadig te zijn en in hem Zijn woord te vervullen: "Ik zal uw zonden niet meer gedenken; Ik zal u niet straffen om alles, wat u gedaan hebt; Mijn genade zal van u niet wijken."

In Christus wisselde God een wereld met Zichzelf om en rekende haar haar zonden niet toe. Liever maakte Hij Hem Die volstrekt geen zonde kende, zonde voor ons, opdat wij zouden zijn gerechtigheid van God in Hem. Hij gaf uit eeuwige, vrije liefde Zijn Zoon voor ons over en liet al onze zonden op Zijn heilig Kind Jezus komen. Deze droeg de last van Gods toorn tegen onze zonden. Deze gaf Zijn ziel tot schuld, betaalde onze schuld met Zijn eigen leven. Op Hem was de straf die ons de vrede aanbrengt. Deze heeft aan God een volkomen losprijs voor onze zonden gebracht. Met Zijn bloed heeft Hij volkomen betaald, wat tot onze verlossing te betalen was. Zo heeft Hij dan een eeuwige verzoening gevonden, aan God de gerechtigheid gebracht en de wet volkomen vervuld. Hij heeft de werken van de duivel verwoest, de zonden uit het midden weggedaan en de dood overwonnen. Hij is geworden onze gerechtigheid voor de rechterstoel van God. Ook is Hij geworden onze weg tot binnen de heerlijkheid, onze waarheid tegen alle aanvechtingen van de duivel en ons eeuwig leven tegen onze dood en in onze dood. Daarom mogen wij toetreden tot de troon der genade met en in Christus, en zullen genade vinden.

Ook heeft Hij de Heilige Geest verworven, opdat Deze ons levend maakt, verlicht, leert, leidt en reinigt van al onze onreinheid. Evenzo troost Hij ons, staat ons bij en bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen en leert ons "Abba, lieve Vader!" roepen. Hij verzegelt, als een rechte Geest der blijdschap, ons met het doel dat wij de zekerheid van onze zaligheid zullen genieten.

Opdat wij van deze zaken zeker zouden zijn, geeft Hij ons Zijn levend Woord. En opdat wij toch aan Zijn goedertierenheid volstrekt niet zouden twijfelen, heeft Hij ons met het water van Zijn genade laten dopen, en heeft een Verbond met ons opgericht, dat Hij eeuwig onze genadige God en de God van ons nageslacht

wil zijn. Van dit Verbond is Jezus de Borg en Hij wil Zijn Geest Die Hij heeft verworven, geven aan hen die Hem bidden. Deze God is het, Die macht heeft over de plaag welke ook onze stad heeft getroffen.

Wat moeten we daaruit leren dat deze God macht heeft over de plaag? De woorden: "Die macht heeft over deze plagen" zijn hier toch wel in ieder opzicht opzettelijk neergeschreven. God heeft macht over de plaag. Niemand zal dus mogen doorgaan met Gods Naam te lasteren of door zijn daden aanleiding te geven dat Gods naam onder de volkeren gelasterd wordt. Hij moet dus ophouden de Farizeeër te spelen. Liever moet hij daarmee beginnen, dat hij zijn zonden afbreekt door gerechtigheid, en zijn ongerechtigheden afbreekt door genade te bewijzen aan de ellendigen. Van Godswege klinkt het: Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten". Zo ziet God ernaar uit om genadig te zijn. Zo stelt Hij dan Zijn pijlen te werk ten verderve tegen de onwil, wanneer men zich niet bekeren wil tot Hem, de bron van alle heil, van alle gerechtigheid en eeuwig leven. Daarom verklaart Hij dan ook: "Omdat Ik u dan dit doen zal, zo schik u O Israël, om uw God te ontmoeten ", **Amos 4: 12.**

Hij plaagt niet van harte. Hij doodt niet, omdat Hij lust heeft om te doden, maar Hij moet treffen. Het moet gebeuren, waarmee Hij alle verachters van Zijn Woord gedreigd heeft. Maar Hij wil des te liever laten komen, wat voor eeuwig behoudt. Hij slaat opdat Hij geneest, opdat de bewoners van de aarde tot zichzelf inkeren en gerechtigheid leren. Opdat zij leren tot Zijn woorden en geboden terug te keren en daarnaar te handelen. Hij wil, dat men zich tot Hem bekeert. Daarom heeft het steeds geklonken en is het steeds betuigd geworden: Zo waarachtig als Ik leef, Ik wil de dood van de goddeloze niet!

Maar wie zijn de goddelozen? Sommigen zijn vol goede werken en willen die genade niet die bij God is. Sommigen zijn vol van genade, zoals ze denken, maar hun werken deugen niet. Sommigen willen zich niet zonder werken laten vrijspreken. Sommigen houden zich in hun geweten voor gerechtvaardigd, om des te vrijer hun goddeloosheid te kunnen botvieren. Allerlei zonden openbaren zich in ons midden, en naar de vrucht van de Geest moet gezocht worden. Wanneer God enig en ten voorbeeld stelt, zo moeten wij ons allen voor gewaarschuwd houden.

De plaag is er opdat een ieder de knopen der ongerechtigheid zal losmaken, zich met alle goddelozen op één hoop laat werpen, en als een goddeloze aan God gelooft. Niet als een goddeloze die weet dat hij goddeloosheid bedrijft, maar niet van zins is zich daarvan te bekeren. Wel als een goddeloze die weet dat hij goddeloosheid bedrijft en in zich geen kracht ziet om daarvan af te komen. Daarom vergaat hij onder de goddeloosheid, maar dorst naar genade om van alle goddeloosheid verlost en vrijgesproken te zijn. Zal God zich nu nog, onder deze heersende plaag, over een goddeloze ontfermen en hem rechtvaardig spreken? Zal Hij een arm mens genade meedelen en barmhartigheid laten ondervinden, wanneer hij aanhoudend de grote Ontfermer om ontferming smeekt? Juist ditzelfde woord, God heeft macht over deze plaag, is zoveel als een jawoord. Want waartoe staat dit nu anders geschreven dan opdat een arm zondaar zal ervaren dat God zijn nood wel kan lenigen. Een zondaar die in vrees en gevaar tot zichzelf inkeert, en zich in het verborgen tot God wendt om genade en ook in het openbaar zich bekeert van zijn ongerechtigheid. Hij brengt zijn nood bij God, omdat er geschreven staat: God heeft macht over deze plaag. God kan de plaag wel van hem kan afhouden, en kan die wel van hem wegnemen.

Al heeft God macht over deze plaag, zo kan zij ons wel treffen, hoezeer wij ons tegen haar beveiligd wanen. Wij hebben daarom alleszins reden om ons onder de krachtige hand van God te verootmoedigen en ons aan deze macht te onderwerpen. Maar dit is de ware ootmoed dat we ophouden ons iets aan te matigen en veeleer voor Hem belijden: "Wat onderscheidt mij? Ik heb het in de eerste plaats verdiend, dat U al mijn verborgen zonden en gruwelen aan mij bezoekt". Want vóór alle dingen hebben wij te erkennen de soevereiniteit van Hem, Die geen verantwoording aflegt van Zijn daden.

Immers God zal altijd in Zijn recht staan, en voor Hem zal alle vlees zwijgen. Als God macht heeft over deze plaag, dan mogen wij aan de andere kant goedsmoeds zijn en behoeven we de plaag niet te vrezen. Eerder mogen we ons ervan verzekerd houden dat de plaag niet treffen kan, wie zij wil, en dat ze ons volstrekt niet treffen of doden kan, wanneer God het niet wil. Dit woord God heeft macht over de plaag zegt zoveel als: God kan ze wel wegnemen en God wil ze ook wegnemen, of: God kan en wil ons onder Zijn bescherming en onder Zijn beschutting nemen. Hij kan en wil bij ons Psalm 91 geheel getrouw vervullen. Wij mogen, op grond van zulke woorden, in God moed grijpen. Wanneer we denken, dat de plaag niet in Gods hand is, dan zullen we ons tegen haar met alle middelen beveiligen, intussen God lasteren, hetzij in het openbaar, hetzij met allerlei boze gedachten en met verachting van Zijn genade.

Wanneer wij daarentegen geloven, dat God macht heeft over deze plaag, dan zullen we van haar afzien en op God zien. Als we het Evangelie van Zijn lieve Zoon geloven, zullen we ook bedenken, welke barmhartigheid we vanaf onze vroege jeugd ondervonden hebben. Als we dit overdenken, zal op eenmaal door de genade van de Heilige Geest Die in ons woont, ons vertrouwen gevestigd zijn op die God, van Wie wij het geleerd hebben te zingen en te zeggen: "Wie is zulk een God als Gij!"

Wanneer wij op God zien, weten wij wel, waarom Hij die plaag zendt. Ik wil hier niet veel spreken over de oorzaken welke Hij ervoor heeft om ons te komen bezoeken. Hoe velen, ofschoon ze christenen heten, bidden de driehoofdige afgod aan. Ach, dat er toch niet in deze stad gevonden werden, die het goede Woord van God gesmaakt hebben en de krachten van de toekomstige eeuw, en die zijn afgevallen, zichzelf de Zoon van God weer kruisigen. Zo maken zij Hem openlijk te schande en doen zo de Geest der genade, in welke zij geheiligd waren, smaadheid aan. Welke zonden zijn hier niet begaan tegen betere overtuiging in, tegen de vermaning en de stem van de Heilige Geest! Hoeveel tranen heeft dit al veroorzaakt bij de oprechte belijders van de Naam Jezus! Hoeveel zonden zijn hier begaan uit liefde tot eigen eer of omdat de buik hun god was. Moest men zich niet van zulke zonden bekeren! Zal men nog staande houden: Ik heb geen onrecht gedaan!? Welke zonden merken we hier op van schrikkelijke lichtzinnigheid, van het misbruiken van Gods heilige Naam, van het schenden van de sabbat met haastige voet en onbeschaamd aangezicht. Zonden van onderdrukking, van geldgierigheid, van oneerlijkheid in beroep, in handel en wandel. Zonden van het lasteren van zijn naaste, van onmatigheid, dronkenschap, ongehoorzaamheid, losbandigheid en het najagen van eigen begeerten en lusten! Welke zonden zijn hier begaan onder het mom van godsdienst! En dat in een stad welke ten hemel toe is verheven geworden. De heilige God heeft, om Zijn eeuwige wet te handhaven, Zich moeten wreken, en moet Zich wreken omdat door een dusdanig leven het bloed van Christus met voeten getreden wordt en aan Zijn genade smaadheid wordt aangedaan. Maar wanneer wij nu weten, dat Hij toch midden in de toorn aan Zijn barmhartigheid wil gedenken, dan

weten we ook juist door de plaag zelf en haar oorzaken, wat de Heere wil dat we doen zullen. God wil, dat allen tot het erkennen van de waarheid komen, dat men het geringschatten zal nalaten, en dat men, onder Zijn plaag verbrijzeld, zich tot Hem zal begeven om genade en ontferming, met gebeden, smeken, zuchten, roepen en aanhouden om Zijn genade. God wil hen, die bij Hem aanhouden om die genade, ook deelgenoot daarvan maken. Hij wil hen al hun zonden vergeven. Hij wil dit doen om de Hem aangebrachte gerechtigheid, om het bloed van Christus.

God wil, dat we ons niets zullen aanmatigen, dat we ons niet boven anderen verheffen, alsof we enigszins beter waren. Alsof wij iets voor hadden boven hen die door God met de plaag bezocht worden. God wil, dat wij Zijn lieve Zoon Jezus zullen verheerlijken, Hem erkennen en Hem belijden als de enige grond en de enige oorzaak van onze zaligheid, als onze enige Leraar, Hogepriester en Koning. Hij wil dat we door geen andere gerechtigheid zoeken gerechtvaardigd te worden, dan door die gerechtigheid, welke Hij aangebracht heeft. Gods ogen zien naar het geloof. God wil, dat wij, met verloochening van onszelf en van al onze lusten en door al het zichtbare prijs te geven, in heiligmaking van de Geest, in Zijn woord blijven. God wil dat we naar Zijn geboden met een eerlijk gemoed en een onbevlekt geweten wandelen, en zo aan Zijn heiliging deel verkrijgen en het Lam volgen waar Het ook heengaat en Zijn getuigenis boven alle dingen hoog schatten. God wil, dat wij tegen elke nood en tegen elke dood, evenals ook tegen alle zonden, tegen de wereld en alle verzoeking en aanvechting in, ons aan Zijn genade en ontferming blijven vasthouden. Ook wil Hij hen die het oprecht om de wil van God te doen is, al zulke dingen in rijke mate schenken. Daartoe heeft Hij ook de meest heerlijke beloften gegeven.

Wie van u nu verlangen heeft om in overeenstemming met deze wil van God te wandelen, en tot Zijn genade de toevlucht neemt, opdat hij in deze genade gevonden mag worden, die verrichte met een opgeruimd gemoed in deze dagen zijn werk, waartoe God hem roept, en zegge met hartelijk vertrouwen: "Mijn God heeft macht over deze plaag!" Ach, dat wij het maar niet van onze stad zouden vernemen, wat de heilige Johannes in verband met onze tekst schrijft: En de mensen werden verhit met grote hitte, en lasterden de Naam van God, Die macht heeft over deze plagen, en zij bekeerden zich niet, om Hem heerlijkheid te geven! In dit geval zou de cholera nog een verschrikkelijke nasleep kunnen hebben.

Maar u en u, die dit hoort! Overvalt u de plaag, zo twijfel evenwel niet aan de genade van de Heere Jezus, ook niet midden in de dood. Belijdt u, dat het Gods oordeel over u is, en hebt u niets dan zonden, werp dan toch zelfs voor de open hel, dit woord niet van u: Het bloed van Jezus Christus, de Zoon van God, reinigt ons van alle zonden. Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken. Hier kan alleen het geloof helpen. Daarom geloof, en roep: "God, wees mij zondaar genadig! Heere, Heere, gedenk mijner!" Belijd, dat u alle ontferming niet waard bent, en houd zó om genade aan, en ... geloof Zo zal de barmhartigheid van de Heere voor u het oordeel verslinden, zodat u tot uw zalige verrassing het evenwel ervaart, hoe uw God macht heeft over deze plaag.

AMEN !

GELOOF IN DE HEERE JEZUS CHRISTUS

door

Dr. H.F. Kohlbrügge

Deze preek is uit de Bibliotheek Overjarig Koren, 15e jaargang november 1937

Reveilserie No 479

Handelingen 16 vers 30-31

30 En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?

31 En zij zeiden: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis.

Mijn geliefden!

Wanneer men opgaat naar des Heeren huis, en dat wel in de vreze Gods, dan komt men om te horen, om te horen namelijk of er nog redding en zaligheid daar is voor de arme ziel, of er nog uitkomst is voor het ellendige, zwakke lichaam. Dan gaat men dus op, niet uit gewoonte, niet omdat het zondag is, en men een leerrede moet horen, maar, ik herhaal het, om antwoord te krijgen op de bange vraag des harten: "mag ik nog op de zaligheid hopen?" Ik wil hiermee helemaal niet ontkennen, dat men ook naar Gods huis kan opgaan om de Heere te loven en te prijzen voor allerlei weldaden, die Hij ons bewezen heeft naar lichaam en ziel. Maar, waar het de vraag der zaligheid geldt, staat er geen boom zo vast, dat hij niet door de storm heen en weer bewogen wordt. Ja, bijna geheel ontworteld en omver geworpen zou worden, zo de storm met volle kracht tegen hem aankomt. Het is merkwaardig, hoe zwak, hoe onvast wij in zulke tijden van nood en aanvechting zijn. Zeker, waar God eenmaal leven heeft gegeven, daar blijft de kern in het hart aanwezig, daar blijft het onvergankelijke zaad, het levend Woord des Heeren, waardoor men wedergeboren is, daar blijft het werk, dat de Heere aangevangen heeft, wel op de bodem des harten liggen, maar geen mens heeft het in zijn macht zich zelf met deze heerlijke waarheid te troosten en staande te houden, maar de allersterkste moet geestelijk dikwijls gelaafd en aan het leven gehouden worden als een klein, zwak, hulpeloos kindeke.

Dat is een gevolg van de diepe kloof, die er sedert Adams val ontstaan is tussen de heilige, onzichtbare God, de Koning des hemels en der aarde, en de mens, die bij zich zelf niets anders ziet dan oorzaak te over om dagelijks uit te roepen:

Waarheen ik mij ook wend of keer,
'k Zie mijn ellende en onmacht weer!

Maar de troon, waarop Christus is gezeten, die is onbeweeglijk, God is getrouw. En de Heilige Geest vat de omkomende bij de hand, om hem te vervullen met de hoop van het eeuwige leven. Zoals de mens nu echter eenmaal is, ook na ontvangen genade, ontzinkt die zalige hoop hem telkens weer, hoe graag hij er zich ook aan zou blijven vastklemmen, want de gehele macht der zichtbare wereld, duivel, zonde, vlees en bloed, zij stormen dagelijks los op degenen, die des Heeren zijn. Zodat de oprechte vaak hongert en dorst naar de zekerheid van zijn zaligheid, meer dan het hert naar zijn waterstromen.

Ik wil hiermee niet zeggen, dat de zaligheid van „s Heeren volk niet vaststaat, niet verzekerd is in Christus, en dat de oprechte daarvan ook niet de verzekering kan hebben, als hij op Christus ziet. Maar de duivel en het ongeloof werpen ons voortdurend zand in de ogen en dan zien wij Christus niet, maar alleen ons eigen diep bederf. En blijft men dáár alleen op staren, houdt men zich daarbij uitsluitend op, dan gaat het geestelijk leven hand voor hand achteruit, de levendige oefening des geloofs verzwakt. Ja, schijnt vaak geheel uitgeblust te zijn. Maar juist dan waait er iets door de ziel, dat ons naar Gods huis heendrijft, om te vernemen: is er nog een woord van troost, van rust, van zaligheid voor mij? Het Woord des Heeren moet het ons dan zeggen, en de Heilige Geest moet het bevestigen aan ons hart.

En om in deze waarheid goed gefundeerd te worden, willen wij nu eens samen beschouwen de inhoud van de prediking van Paulus en Silas, die wij vinden opgetekend in het 16e hoofdstuk van Handelingen 16. Daar hebben wij in het 30ste vers, de vraag van de stokbewaarder: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" En in het 31ste vers het antwoord van de apostelen: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis."

De geschiedenis, waaruit wij thans een deel behandelen, mijn geliefden, is u niet onbekend. U weet, dat het zestiende hoofdstuk van de Handelingen o.a. de geschiedenis bevat van de grondlegging van de voortreffelijke gemeente te Filippi. Ik zeg de voortreffelijke gemeente, want als u de brief, die Paulus en Timotheüs aan de Filippenzen geschreven hebben, eens rustig naleest, zult u zien wat er later van die gemeente geworden is, welke grondlegging wij in Handelingen 16 opgetekend vinden.

Paulus was door de apostelen te Jeruzalem uitgezonden, om de besluiten van de te Jeruzalem gehouden synode aan de Christenen uit de heidenen mee te delen. Hij had zich met Silas op reis begeven. Wij lezen in het 6e vers van ons hoofdstuk, dat, toen zij Frygië en het land van Galatië doorreisden hadden, zij van de Heilige Geest verhinderd werden het woord in Azië te spreken. Toen wilden zij naar Bithynië reizen, - "en" lezen wij aan het slot van vs. 7: "de Geest liet het hun niet toe". U ziet, het ging de Apostelen, zoals het de kinderen Israëls ook ging gedurende hun reis door de woestijn. Wanneer de ark optrok, dan trokken zij met die ark onder de leiding van de wolk- en vuurkolom verder, maar stond die kolom stil, dan legerde

Israël zich met de ark op de plaats, waar zij zich bevonden. De apostelen lieten zich dus niet besturen door hun eigen keus of wil, maar alles hing bij hen af van de leiding van de Heilige Geest.

Nu was er een stad in Macedonië, Filippi geheten, en daar had de Heere uitverkoren volk, dat echter nog in de duisternis van de dood leefde. Sommigen van dit volk schenen naar waarheid te zoeken, en tastten in het duister rond, anderen zochten niets dan het aardse, dan de wereld en haar begeerlijkheid. Deze, zijn beminden nu, die Hem toebehoorden van alle eeuwigheid, hoewel zij Hem nog niet kenden, wilde de Heere verlossen uit de macht der zonde en des doods, en aldus de soevereiniteit van Zijn genade verheerlijken in een plaats, waar Paulus en Silas niet in het minst aan gedacht hadden. Zo werd van Paulus in de nacht een gezicht gezien; er was een Macedonisch man staande, die hem bad en zeide: "Kom over in Macedonië, en help ons."

Dit gezicht volgden de apostelen onmiddellijk op, want zij waren in de Heilige Geest wel bewust daarvan, dat het de Heere was, die hen deze Macedonische man had doen zien. Zo reizen zij dan rechtuit naar Filippi, dat een Romeinse volksplanting was. Het schijnt, dat de Joden daar geen vrijheid van godsdienst bezaten, zoals in andere steden van het Romeinse rijk. Want wij lezen in [vers 13](#), dat de apostelen "op de dag des sabbaths buiten de stad gingen aan de rivier, waar het gebed pleegt te geschieden, en dat zij, neergezeten zijnde, spraken tot de vrouwen, die samengekomen waren." De Joodse mannen te Filippi echter hadden het zeker veel te druk om daar ook mee te gaan, want hun hoofd was geheel en al vervuld van hun handel en koopmanschap, van gelddorst en gierigheid, zodat zij niets verstonden van de bange verzuchting: Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwame! Maar de vrouwen, de arme vrouwen, die te Filippi woonden, die kwamen samen om onderling versterkt te worden door het gemeenschappelijk gebed.

Zo wordt in ons teksthoofdstuk uitdrukkelijk gewag gemaakt van een vreemde vrouw, afkomstig uit Thyatira in Klein-Azië; zij was weduwe en purperverkoopster, zij had dus een aanzienlijke en winstgevende handelszaak. Deze was ook in die samenkomst daar buiten de stad aan de rivier te vinden, en daar spraken dan die vrouwen samen over de hope Israëls, waarvan zij in de profeten gelezen hadden, maar meer wisten zij nog niet. Met de purperverkoopster is geschied, wat ook met Zacheüs, met Mattheüs en zoveel anderen geschied is, nl. Dat zij begon te vragen: hoe kan ik verlost worden van de zonden, waarin ik gebonden lig? Ik heb geen kracht om die banden zelf te verscheuren! Want deze vraag is altijd de eerste, die in het hart opkomt, als het waarachtige leven erin gelegd wordt.

Dat leven begint altijd met strijd om van allerlei verkeerde dingen los te komen, maar men maakt daarbij de treurige ervaring, dat men de zonde in eigen kracht niet kan overwinnen, dat men zich niet kan bevrijden van de zonde, die men toch van hart vijand is. Paulus en Silas begeven zich naar die plaats, waar de Joodse gemeente samenkwam. Daar opende de Heere zijn apostel de mond, om luide te verkondigen, dat Christus van de Vader in de wereld is gezonden, om te verbinden de gebrokenen van hart om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis. En zeker zal de apostel het ook wel niet verzwegen hebben, hoe hij de banden der zonde in zijn eigen lichaam gedragen had, en hoe de Heere hem daarvan verlost had.

Nu is des mensen hart van nature geheel dicht en gesloten, ook waar de lippen het uitspreken: hoe kom ik van mijn banden los? Want bij al het zuchten om van de zonde verlost te zijn, wil de mens in de grond van zijn hart toch liever in de zonde blijven zitten. Om werkelijk graag van zondebanden verlost te zijn, daartoe is de door alles heenbrekende almacht, het soevereine welbehagen des Heeren Heere van node, die het verstaat de oren te openen en het hart gewillig te maken, om aan te grijpen, wat alleen ons geestelijk en lichamelijk heil uitmaakt. Dit werk nu werkte de Heere in Lydia, de purperverkoopster, want wij vinden van haar geschreven, **Handelingen 16 vs. 14b**: welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.

Vervolgens nodigde deze vrouw de apostelen in haar huis te komen, zij werd met haar gehele huis gedoopt, en hield nu bij de apostelen aan, dat zij bij haar zouden blijven. Zij bereidde hun een maal, dat men wel het bruiloftsmaal der gemeente te Filippi zou kunnen noemen, want daar in het huis van de purperverkoopster was op eenmaal een gemeente des Heeren Jezus Christus aanwezig. Zo lezen wij immers: zij werd gelovig met haar gehele huis. Ziet U nu wel, dat het waar is, wat in **Hooglied 4 vs. 2** van de schapen van de Heere is voorzien, namelijk: "dat zij al te samen tweelingen voortbrengen, en geen onder hen is jongeloos." Er werden er nog meer tot de Heere bekeerd door het getuigenis van deze vrouw, en zo was er spoedig een gemeente verzameld.

Maar er gebeurde nog meer. Toen de apostelen Paulus en Silas door de stad gingen, was hun een dienstmaagd gevolgd, die een waarzeggende geest had, waardoor zij haar heren groot gewin toebracht met waarzeggen. Herhaalde malen riep de waarzegster luid over de straten de apostelen na: deze mensen zijn dienstknechten van de allerhoogste God, die U de weg der zaligheid verkondigen. Eerst sloeg Paulus hier geen acht op, en liet haar begaan, maar eindelijk werd hij het moe, de Geest drong hem, en hij wierp deze predikende duivel uit die vrouw uit. Ik heb u wel meer onder de ogen gebracht, dat, zo Paulus dit niet gedaan had, deze dienstmaagd zeker in Filippi een ijveraarster voor uit- en inwendige zending, en meer zulke werken der duisternis zou geworden zijn, zodat de prediking van vrije genade haar loop niet had kunnen nemen. Maar de uitbreiding van het woord van genade, de bekering van de zielen, de grondlegging van waarachtige gemeenten Gods, is alleen het werk van de Heilige Geest en daartoe behoeft die Geest de hulp van waarzeggende geesten niet. Maar Gods werk komt altijd tot stand in de weg van vervolging, van banden, van lofpsalmen en gebeden. Die Geest van God slaat altijd de rechte weg in, en die weg staat altijd lijnrecht tegenover de weg, waarin de duivel ons arme mensen drijven wil. Het was een aanzienlijk huis, dat huis van Lydia, waarin de Heere naar Zijn vrijmachtig welbehagen Zich een gemeente grondde.

Laat ons nu eens zien, welke weg de Heere met Zijn apostelen insloeg, toen zij Lydia's huis verlieten. Toen zij op de markt van de stad gekomen waren, riep de dienstmaagd met de waarzeggende geest hen luide, als dienstknechten van de allerhoogste God. Zij had ook een God, maar de God, die de apostelen verkondigden, was toch nog hoger, dat was de Allerhoogste. Maar ik heb u gezegd, dat de weg des Heeren door vervolging en lijden heengaat. Zodra nu die waarzeggende duivel uit de dienstmaagd uitgeworpen was, verwekten de heren van deze maagd - onder voorwendsel, dat zij voor hun godsdienst op moesten komen, in werkelijkheid echter alleen omdat hun winst verloren ging - een vervolging tegen Paulus en Silas.

Eerst had de duivel gepredikt: dit zijn dienstknechten des Allerhoogsten! Maar toen deze dienstknechten des Allerhoogsten deze bevestiging van hun Goddelijke zending uit de mond van de duivel van de hand wezen, en hem krachtdadig de mond stopten, toen bewerkte de vijand niet minder krachtdadig, dat de lieve apostelen in de kerker gesloten werden en zo ging dus de leiding van onze dierbare Heere Jezus Christus met Zijn geliefde Paulus en Silas naar de gevangenis!

En dat wilde toentertijd wat zeggen. De gevangenen uit die tijd waren afschuwelijke holen onderaardse kelders, vol slijk en afschuwelijke onreinheid. En nu beveelt de overheid de apostelen, nadat zij onschuldig gegeseld waren, in de onderste kelder op te sluiten. Daar werden zij met de voeten in de stok gesloten. Dat was een lange balk, waarin gaten waren, waardoor de voeten der apostelen werden gestoken; dan kwam er een dwarsbalk voor, die vast aan de eerste balk werd gesloten.

Daar lagen nu de apostelen des Heeren in de gevangenis, alsof zij misdadigers van de ergste soort waren. In de gevangenis, waarin zij lagen, waren nog meer kelders en holen, waarin nog andere gevangenen opgesloten waren; allerlei schuim van volk, die het uitvaagsel van het mensdom waren. Dat was nu het gezelschap, waar wij de apostelen aantreffen; en toch, zij hadden niets kwaads gedaan. Want o geliefden! reken er maar vast op, zo de Heere U verwaardigt in Zijn naam duivelen uit te werpen, dan zal de duivel u dit op allerlei wijze betaald zetten. Daar lagen zij nu in dat duistere hol, die dierbare apostelen des Heeren Jezus Christus!

Werpen wij nu eens een blik op de stokbewaarder, op hem, die hun al dat leed op last van de overheid had aangedaan. Wat was dat voor een man? Ach, hij wist niets van menslievendheid, niets van barmhartigheid; hij gehoorzaamt de bevelen van de overheid en bekommert zich weinig om deze arme mensen. Hij denkt aan niets dan aan zijn betrekking, wil graag lof van de overheid inoogsten over de nauwgezetheid, waarmee hij zijn post waarneemt, teneinde zo meer en meer geld te verdienen. Het was dus een hardvochtig en wreed man, en zijn vrouw en kinderen en dienstboden zullen wel even weinig met de smarten en ellenden van de arme gevangenen te doen gehad hebben als hij; er heerste in dat gezin niets dan hardheid des harten en geen zweem van medelijden met de apostelen des Heeren.

Het is een bekend feit, dat gevangenen gewoonlijk op de laaghartigste wijze van het hunne beroofd werden en nog worden, en dat hun bewaarders hun een groot gedeelte van de voor de gevangenen door de overheid bestemde levensmiddelen onttrokken; betere kost is daar in de gevangenen alleen voor zwaar geld te verkrijgen. Wat had de Heere Jezus er nu toch mee voor, die geliefde Paulus en Silas in de kerker te laten werpen? Hij wilde de gevangenis gevangen nemen, de kerker afbreken en banden losmaken. En waarmee begint nu de Heere Jezus in die duistere kerker? Hij begint daarmee, de apostelen de vreselijke smarten, die zij in hun weg, tengevolge van de onverdiende geselslagen, en aan de voeten door de knellende stok, waarin zij gesloten waren, ondervonden, te verzachten. Daarna vervulde Hij hun harten en monden met gebeden en lofzangen, zodat uit de duisternis van de kerker een bruisende lofpsalm, een geweldig gebed tot de Heere opsteeg.

Maar de Heere wilde niet alleen, dat de gevangenen dit gebed, deze lofpsalm, zouden vernemen, er zou nog meer gebeuren: de kerkmuren werden bewogen door een geweldige aardbeving. Dat was het werk van de Heere, het werk van Zijn Geest, en dit werk ging nog met een ander wonder gepaard. De zware stok breekt, de ketens en banden vallen af, en dat niet alleen bij Paulus en Silas, maar bij al de gevangenen en bevrijd zijn zij alle samen.

Wat doen nu Paulus en Silas in de gevangenis bij dit alles? Toen zo alle ketenen en banden plotseling vanzelf afvielen, en alle deuren opensprongen, mochten en moesten zij toen niet allen de vlucht nemen? Bij een aardbeving vlucht toch alles zo snel mogelijk. Hier echter niet, zij blijven stil liggen als schapen voor de slachtbank bestemd!

En welk een indruk maakte dit op de stokbewaarder? Allereerst de indruk, dat hij, de trotse, onbarmhartige beambte, toont wat in zijn binnenste is, namelijk de grootste lafhartigheid! Want is er iets lafhartiger dan in de nood tot het zwaard of de strik de toevlucht te nemen, om een einde te maken aan het eigen leven? Zie, alle verstand en overleg was bij die stokbewaarder verdwenen, want de gedachte kwam niet eens in hem op, dat, indien de gevangenen te midden van een aardbeving de vlucht namen, hij daar toch niet aansprakelijk voor kon zijn. Hij ontwaakt vol schrik, ziet alle deuren openstaan, meent dat de gevangenen ontsnapt waren, en grijpt naar het zwaard, om zich te doden. Zo dicht was deze man aan zelfmoord gekomen.

Maar Paulus was niet ontsnapt, maar stil in de kerker gebleven, evenals Silas, en de andere gevangenen, door de kracht der lofpsalmen, die zij gehoord hadden, vastgehouden, waren ook allen daar. Luid kon Paulus dan ook de stokbewaarder tegemoet roepen: doe uzelve geen kwaad, want wij zijn allen hier. Zie, welk een wonderbare barmhartigheid Gods, waardoor Hij die ongelukkige bewaarde voor zelfmoord! Toen de stokbewaarder deze woorden vernam: "wij zijn allen hier!" eiste hij haastig licht, sprong naar binnen en beefde over al zijn leden. Ja, dat was een sidderen en beven Gods, dat hem overviel, toen hij Paulus en Silas en de andere gevangenen gewaar werd. Hij zinkt aan de voeten der apostelen neer en ziet het plotseling in, dat het waar is, wat die waarzegster uitgeroepen had, dat deze mannen dienstknechten waren van de allerhoogste God, en dat zij de mensen de weg der zaligheid leerden. De stokbewaarder kreeg het plotseling te zien, dat hij midden in de dood en de verdoemenis lag, en dat was de Heere Christus Zelf, die hem dit deed inzien.

Hij spreekt de apostelen aan, noemt hen echter niet: "mannen broeders" of "lieve mannen", maar hij gebruikt een woord, dat in onze tijd zoveel zou beduiden als: uw excellentie! "Lieve heren! zegt hij: wat moet ik doen, opdat ik zalig worde! Hoe kom ik in de hemel? Hoe kom ik tot God? O, die vraag mag wel op de lippen zijn van ieder kind, van iedere volwassene, die nog niet tot de Heere bekeerd is, en wie waarlijk is bekeerd, kan dikwijls, niettegenstaande dat, zo radeloos daar staan, dat deze vraag ook voor hem gewis een telkens terugkerende levensvraag is. De Apostel antwoordt: Geloof in de Heere Jezus Christus; en voegt er de belofte bij: zo zult gij zalig worden, en niet u alleen, maar ook uw huis met u! Zet de Heere Christus u, o stokbewaarder! Wilde Paulus zeggen, zo in Zijn genade, dat u in uw huis Zijn lof verkondigt aan vrouwen, aan kinderen, aan knechten en dienstmaagden, zo zullen ook deze in de Heere

geloven, en zo zult u zalig worden, u en uw huis. Zie, zo stichtte de Heere hier in de woning van die eerst zo hardvochtige stokbewaarder evengoed een gemeente Gods, als in het huis van Lydia, de purperverkoopster, een gemeente, waarin evenzeer als in het huis van die aanzienlijke vrouw de Psalm gezongen kon worden:

Het vrome zaad van die op God betrouwden, Zal door Zijn kracht, Hem dienen, voor Hem leven; Het zal de Heere eens worden aangeschreven In 't nageslacht! **Psalm 22: 15b**

Dat waren nu twee van God begenadigde huisgezinnen te Filippi! Maar er waren ook reeds in die korte tijd nog anderen tot God bekeerd, zodat toen Paulus en Silas uit de gevangenis weer tot Lydia de purperverkoopster terugkeerden, zij daar reeds verscheidene broeders aantreffen, die hen vertroostten en hen er zeker op gewezen hebben, "dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods." Mijn geliefden! Wij zien in de stokbewaarder een man voor ons, die geen voortreffelijkheid bezat, evenmin als zijn dienaren en huisgenoten. Men hoort hem plotseling uitroepen: "lieve heren! Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" De apostel noemt hem de hoogste, de schoonste Naam in hemel en op aarde, de Naam van Jezus Christus. De apostel vermaant hem dus. Ja, beveelt de stokbewaarder: geloof in Hem, werp u in Zijn armen! Hij is het, die de gevangenis gevangen heeft genomen. Hij alleen is het, die u zalig kan maken, vertrouw op Hem, Hij zal het voor u maken. Loof Hem, verheerlijk Zijn Naam, dan zal dit duistere gevangenhof in een heerlijke kerk herschapen worden.

Zie, geliefden! Dit is de wijze waarop de Heere kerken sticht, zo werkt Hij nog, ook heden ten dage: Hij vraagt niet naar mensen, Hij weet, dat er bij de mens niets is te vinden. Hij vraagt er niet naar, of men in zichzelf meer op een leeuw, op een beer of op een slang dan op een mens gelijkt: die Hij bekeren wil, die bekeert Hij. Dat doet Hij met de snelheid van de bliksem, zo geweldig, zo almachtig is Hij. En vraagt nu iemand met een verbroken hart: is er voor mij nog hoop? Nog hoop op de eeuwige zaligheid? Dan zeg ik u ja, er is nog hoop voor u. En zegt u ook: „ja, er is nog hoop voor mij, al had u zoeven nog uit wanhoop en vertwijfeling de handen aan uw eigen leven willen slaan“.

Daar boven op de troon zit Jezus Christus, de Heere der heerlijkheid. Geloof in Hem; zeker Hij wist al uw zonden uit met rein en fijn lijnwaad, wit gemaakt in Zijn dierbaar bloed. Laat ons, geliefden, onze blik nog eens nauwkeuriger slaan op de stokbewaarder, op die man, die het in de angst en nood van zijn ziel uitriep: lieve heren! Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? Deze man was zoeven, enige minuten geleden, nog geheel dood in zonden en misdaden, hij lag verzonken in de vreselijkste duisternis, gekluisterd in de heerschappij van de duivel. Na hetgeen er in die gevangenis plaats had gegrepen, was hij op het punt, zichzelf geheel en al, met lichaam en ziel, voor eeuwig in de muil van de duivel te storten. Zo veel in hem was, zou hij ook de voorgenomen zelfmoord volbracht hebben, en alleen door het woord van de apostel: "wij zijn alle hier", werd hij verhinderd zijn gruwelijke misdaad ten uitvoer te leggen. Daar kunnen wij nu eens aan zien, wat een mens is, in zichzelf, zonder het geloof in de Heere Jezus Christus.

Deze man staat echter niet als een uitzondering daar, mijn geliefden! Maar hij vertoont ons aller beeld; want het één of het ander, men is óf een kind van de duivel óf een kind Gods; een tussentoestand is er niet! Daarom heeft een ieder, wie hij ook is, zich wel af te vragen: wie behoort ik toe? Ben ik een kind van

de duivel of ben ik uit louter genade een kind van de Heere geworden? Want, geliefden! zulke mensen, dood in zonden en misdaden, zoals de stokbewaarder er een was, voordat het woord van de apostel Paulus tot hem kwam, wij behoeven ze niet onder het heidendom alleen te zoeken, want, al zijn wij ook onder het Christendom geboren en opgevoed, wij zijn van nature allen dood in zonden en misdaden. En dan werp ik opnieuw de vraag op: waar behoor ik thuis?

Mijn geliefden! Er moet een besliste keuze geschied zijn, zodat het van de wanden des harten bij ons klinkt: uw volk is mijn volk, uw God is mijn God! Ontbreekt dit, dan is er niemand van ons, wie het op het voorhoofd staat geschreven of hij, al heeft hij ook nog zoveel beleefd, toch niet in de dood, waarin wij allen van nature liggen, is gebleven, en of hij niet bezig is met een ingebeeld, zelf gemaakt geloof zich de weg naar de hel te banen, door zich te troosten met een valse hoop op Gods barmhartigheid, waarvan hij ten onrechte verwacht, dat tenslotte toch nog wel alles goed met hem zal aflopen.

Als wij ons de stokbewaarder duidelijk voor de geest stellen, dan vraag ik mijzelf af, en doet u dit allen met mij, geliefden: o, wat onderscheidt mij, zo de Heere mij krachtadig heeft geroepen, en teruggehaald van de weg des eeuwigen verderfs, waarop mijn voeten stonden! Was deze omzetting niet een daad van God? Was het niet een daad van soevereine genade, van vrije ontferming? Wat was er aan of in mij, dat wij aanspraak zouden kunnen hebben op het heerlijk Evangelie, dat ons toeriep en toeroept: geloof in de Heere Jezus Christus!

Wil toch naar mij luisteren, mijn geliefden! En het ook voor waar aannemen, dat een ieder mens, als de almachtige genade van de Heere Jezus Christus niet tussenbeide treedt, van nature in staat is een prooi der vertwijfeling te worden, en de handen aan het eigen leven te slaan, of God en Zijn genade van zich te stoten, alleen om ongestoord de wereld te kunnen genieten.

Ja, zegt men dan, leraar; of vader; of moeder; ja, u hebt gelijk, zoals ik nu ben, kan ik niet blijven, wil het einde vrede zijn, maar, laat mij toch nog een weinig van mijn leven genieten, laat mij toch een weinig de wereld dienen. Zie maar eens of ik later geen ernst met de zaak zal maken en mij zal weten te bekeren! O geliefden! laat ik u tegen zo'n vreselijke dwaling toch ernstig waarschuwen! Laat een ieder het toch ter hart nemen en zeggen, al verschil ik in mijn uiterlijk gedrag misschien van de stokbewaarder, in mijn binnenste ben ik geen haar beter dan hij, en ontbreekt mij dan de genade des Heeren Jezus Christus, en het geloof in Hem, och, wat zal er dan van mij terechtkomen?

Nu willen wij echter ook nog eens zien, wat de Heere deed aan deze man, die zo zeer gekluisterd lag in het geweld des satans, dat hij zich zelf van het leven wilde beroven, en die bovendien zo hard en onbarmhartig was tegen de gevangenen, die hij bewaren moest. Plotseling valt er iets ongewoons voor in het duistere kerkerhol, waar Paulus en Silas lagen, en waar in de Heilige Geest hun gaf Psalmen aan te heffen, Psalmen in de nacht, om de Heere te loven en te prijzen. Dat hoorden de andere gevangenen, en het zal hen zeker wel verbaasd hebben, dat die beide gevangenen, die de hevigste smarten dragen moesten, nochtans God konden loven en prijzen. Deze lofliederen heeft echter de stokbewaarder niet gehoord, maar het was de aardbeving, die hem deed ontwaken, en het eerste, dat hij denkt, is: alles is verloren! De gevangenen weg en er schiet voor mij niets anders over dan mij van kant

te maken! Zó ver liet de Heere God het met deze man komen, en dat deed de Heere om hem grondig te ontdekken, en te overtuigen van zijn zonde en ongerechtigheid. Dat zijn zo de leidingen Gods! Niet, dat God de Heere de Zijnen tot zelfmoord aanzet en dus een auteur der zonde zou zijn, ver van dien, maar de weg des Heeren met de Zijnen loopt vaak langs de rand der hel.

Dan ontmoet men echter de Heere, die met Zijn lieflijk woord het zwaard uit de hand rukt, en onverwacht en onverdiend in het leven behoudt, wat niets verdiend had dan voor eeuwig om te komen. Zo ging het ook de stokbewaarder. Toen hij met het licht in de hand in het duistere kerkerhol trad, zag hij met zijn ogen: het is waar, de gevangenen zijn allen hier. Maar o, wonder boven wonder, los en ontbonden van hun banden en ketenen. Dat moest hem treffen tot in de diepte des harten! Dat kon geen werk van mensen zijn, maar wiens werk was het dan? Deze vraag moest in hem opkomen, hij ziet duidelijk: "hier geschieden wonderen, dit gaat niet volgens de gewone loop der natuur".

Bij een aardbeving wordt alles samengeperst, zodat alle deuren daarna veel vaster gesloten zijn dan te voren, en men deze niet dan met de grootste krachtsinspanning openen kan. Maar hier ... alle ketenen afgevallen, alle deuren wijd open! Dat was van de Heere geschied! En dat liet de Heere hem ook zien, nog voordat hij de bemoedigende woorden van de Apostel: geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, u en uw huis vernomen had.

Geschieden zulke gebeurtenissen nog wel eens? Jazeker, al zijn ze dan ook niet zó in het oog vallend als daar in de kerker te Filippi. Er vallen meer dan eens in dit leven gebeurtenissen voor, waarvan men wel zeggen moet: dit is geen mensenwerk, dit is de hand des Heeren! En zo wierp zich dan de stokbewaarder aan de voeten der apostelen, om van hun vergeving te vragen voor al het kwaad, dat hij hun had aangedaan. Maar hij weet het wel, dat hij zich neerwerpt aan de voeten van deze mannen, dat hij vergeving van hen afsmeekt, dat kan hem niet zalig maken, maar wel kunnen deze mannen hem zeggen, wat hij te midden van het oordeel, van de verdoemenis, waarin hij ligt, te doen heeft, om genade te verkrijgen. Daarom roept hij het luid uit: lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?

Mijn geliefden! het was geen vrees voor de tijdelijke dood, die deze stokbewaarder prangde, maar hij kreeg te zien, dat hij verloren was, dat hij verdoemd was voor eeuwig, en dat hij, zo hij bleef zo als hij was, ter hel moest varen. Als hij echter roept: "wat moet ik doen", denk dan toch niet, dat die stokbewaarder zich zelf door werken, die uit hem moesten voortkomen, nog hoopte te redden of zijn toestand minder wanhopig te maken, maar die woorden waren in zijn mond een angstkreet, en beduiden zoveel als: Ach, wat moet ik toch beginnen! "Lieve heren" noemt hij de apostelen des Heeren, maar die matigen zich geen heerschappij over hem aan, maar zij verkondigen hem aanstonds een andere Heere, namelijk de Heere Jezus Christus, zeggende: geloof in de Heere Jezus Christus, zo zult gij zalig worden, u en uw huis.

Zie, daar verneemt hij plotseling de naam Jezus Christus, die naam boven alle naam. Had die man daar vroeger reeds iets van vernomen? Nee! En toch ja, want hij wist immers, waarom de apostelen gegeseld waren, en in de gevangenis en in de stok waren geworpen, en wat de dienstmaagd met de waarzeggende geest hen nageroepen had. Maar wat kon die kennis hem baten!

En zo gaat het nog! Allen, die onbekeerd blijven, hebben wel van de Heere Jezus gehoord, maar zij hebben Hem nooit erkend als hun God en Koning. Zij hebben echter wel geweten, dat Hij de Almachtige, dat Hij de Heere is. Denk toch niet, dat de Naam van de Heere Jezus Christus toen en later geheel en al onbekend was onder de heidenen. Ook in het verafgelegen China, en het Turkse rijk heeft men vaak wel van Hem gehoord, en weet men bij overlevering wie Hij is, maar men wil Hem de eer niet geven, Hem niet voor zijn Koning en Heere aannemen. Dat wil men daar evenmin, als bij ons, waar ook alle mondchristenen liefst geen andere Heere en Koning hebben willen dan hun eigen begeerlijkheden. Gehoord had dus de stokbewaarder waarschijnlijk wel van de Naam des Heeren. Maar wat ligt er dan toch eigenlijk in deze Naam opgesloten, welk heil spruit daaruit voort?

Mijn geliefden! Onderzoek het toch eens goed, of u bij enig schepsel, of u bij uzelf de zaligheid kunt vinden. Nee, er bestaat in hemel, noch op aarde, buiten Hem geen macht, die het zou gelukken het gevoel van dood en verdoemenis, dat op het hart brandt, weg te nemen, en de zonde, de dood en het gevoel van Gods eeuwige toorn tegen de zonde op te heffen van de benauwde borst! Maar noem de Naam van de Heere Jezus Christus, en de zondaar zinkt verbrijzeld en verbroken in het stof neer!

Ach geliefden, konden wij het toch maar beter verstaan! Wij erkennen zo, in de loop van onze gedachten, die niets dan ijdelheid zijn, geen andere heerschappij over ons, dan onze eigen wil, menen, dat wij naar eigen keus over ons zelf mogen beschikken, wij zoeken onze eigen wil door te zetten, wat het ook kost, wij willen eigen weg, eigen wandel, eigen leven inrichten, zoals het ons behaagt, wij leven dus - o christenkind, mocht u het toch nog eens bedenken eer het te laat is - zonder God in de wereld, en weten niet, dat op deze wijze niemand anders dan de duivel in eigen persoon ons aan zijn strikken vasthoudt en daarheen brengt, waar hij ons graag hebben wil.

Dit is de hoofdzaak, dat wij leren inzien: ik ben niet van mijzelf, noch naar ziel, noch naar lichaam, ik heb geen vrije wil, om te doen en te laten, wat mij behaagt; ik heb ook geen verstand, om te onderscheiden, wat mij schaden zou, of mij heilzaam is. Als ik niet opgenomen word en gedragen in de armen van de Heere Jezus, dan blijf ik in mijn onreinheid, in mijn ongerechtigheid liggen en kom daarin om. Het is niet genoeg uit de Catechismus van buiten te leren, maar in het leven, op de bodem des harten, moet het met gouden letters gegraveerd staan: "Hij is mijn Heere, Hij heeft mij gekocht met Zijn dierbaar bloed". Welk een liefde! Wie heeft ooit zijn vijand zo lief gehad, dat hij zijn eigen leven voor hem liet? Dat hebt u echter gedaan, o mijn Heere en mijn God! Want ik was niets dan uw vijand, maar u hebt mijn hart genomen en tot U getrokken, door uw alles te boven gaande liefde! En mij verbroken en verootmoedigd aan uw voeten doen neerzinken. U hebt er mij zo van overtuigd, wat er van mij terecht komt, telkens te recht komt, wanneer ik mijn weg bewandelen wil anders, dan aan Uw getrouwe hand!

Zie, zo krijgt men antwoord op de vraag: hoe kan de Apostel deze stokbewaarder zo vrijmoedig de naam van de Heere Jezus Christus voorhouden? U denkt misschien geliefden, dat hij die naam eerst uit de Catechismus moest geleerd hebben. Maar onze dierbare Catechismus bestond toen nog niet, maar ook zonder dat men die kent, welk een onschatbaar voorrecht het ook zij die te bezitten, die Naam is niemand vreemd, die de Heere het oor opent. Ja, ook de doven vernemen die. In deze Naam ligt

een kracht, waarvoor alle duivelen sidderen, een kracht waardoor ook alle heidense volken door wier grondgebied Mozes op Gods bevel het volk Israël moest voeren, verschrikten en op de vlucht gingen. Daarom roepen de apostelen met volle vrijmoedigheid toe: geloof in de Heere Jezus Christus! Geloof in Hem! Tot deze arme en verloren stokbewaarder. Is dat dan mogelijk, dat een mens zo plotseling tot het geloof komt?

Mijn geliefden! Wilt u toch van het geloof geen verkeerde voorstellingen maken. Hoort daar dan niet veel meer toe, moet men daar misschien geen vijftig jaren lang over studeren? Het ware, het zaligmakende geloof, dat alleen Gods werk is, is niets anders dan een voortdurend toevlucht nemen tot de Heere! En daarom u, die uzelf om en om verloren voelt, werp u, zoals u bent, in Zijn armen, Hij is de Heere! En daarom u, die uzelf om en om verloren voelt, werp u, zoals u bent, in Zijn armen, Hij is de Heere. Hij is uw Heere, en Hij neemt zonde en schuld van u, want Hij heeft God, Zijn Vader, een eeuwig geldende verzoening aangebracht. Verlaat u op Hem, zo als u bent! O Hij wil u zo graag opnemen en u dragen in Zijn armen.

U stokbewaarder! En u allen, die als hij gezind zijt, denkt er toch niet meer over na, dat u uzelf zoeven nog van het leven hebt willen beroven; denkt er toch niet meer over na, dat u ons zoveel smart en harteleed aangedaan hebt, en dat u tot nu toe niets zijt geweest dan een ellendige slaaf van goud en genot, - de Heere vergeeft alles, daarom geef u aan Hem over, zoals u bent, Hij zal alles wel met u maken.

O wonderbaar geloof! Dat alles hebben de Apostelen de stokbewaarder nog nader gepredikt en uitgelegd in het woonhuis van de kerker te Filippi, opdat hij toch weten zou, wat hij aan de Heere Jezus had, aan die Heere, wiens dienst hij tot nu toe versmaad had. Daarom lezen wij, dat zij hem het Woord des Heeren nog nader uitlegden.

Wat bezit dan nu hij of zij, die in de Heere Jezus gelooft, dat is, die zijn gehele lot voor tijd en eeuwigheid, Hem toevertrouwt en zich dus geheel en al in Zijn handen overgeeft? Die bezit de zaligheid. Wat wil dat zeggen? Zaligheid betekent de volheid van troost, van vrede, van eeuwige genade, gerechtigheid, vreugde, verlossing van zonden en waarachtige heiligmaking, zoals de Heilige Geest alleen te bewerken weet. En waar die heiligmaking aanwezig is, daar leert u voortdurend meer en meer, dat u in uzelf hopeloos verloren zijt, en dat u dat voortdurend leert inzien, is juist het werk des Heeren. O kies toch Zijn zalige dienst! Als u in die dienst zijt overgegaan, dan zal ook zeker de tucht des Heeren niet ontbreken, want daar weet men het van zichzelf: van tweeën één, óf ik val met alles, wat ik ben en heb, telkens in Zijn armen, óf ik ben verloren. Het huis, waarin deze zaligmakende kennis der waarheid ontstoken wordt, dat huis is welgelukzalig.

De stokbewaarder nam de lieve Apostelen in zijn huis, hij wies hun striemen, zoals wij lezen in **vers 33**, om zo de brand van hun wonden te bekoelen. Zie, daar hebt u nu de vrucht der bekering waardig. Toen de Apostelen deze vruchten der bekering zagen, aarzelden zij niet, eerst hem, daarna zijn gehele huis te dopen. O dag der zaligheid! Daar midden in het holle van de nacht! Toen ging de zon op in haar volle heerlijkheid, en de duisternis werd tot een dag van zeven zonnen. O, dat werd weer een schoon bruiloftsmaal, even schoon daar in die woning van de stokbewaarder, als in het huis van de aanzienlijke

purperverkoopster. De tafel werd aangericht, en die man verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis gelovig was geworden. Dat was de kracht der genade, de kracht der vrije genade Gods, dat was een daad der Koninklijke heerschappij van de Heere Jezus Christus!

Mijn geliefden! laat ons deze Koninklijke heerschappij erkennen en eren! En God weet, wat voor wonderen Hij ook aan ons huis doen zal.

AMEN !